

יוצא לאור לפרשת שופטים הי' תהא שנת פלאות דגולות  
(מספר 50)

מפרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

# לקוטי שיחות

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א

שניאורסאהן

מליובאוויטש

בעניני גאולה ומשיח



יוצא לאור על ידי מערכת  
"אוצר החסידים"

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות חמשים ושתים לבריאה  
הי' תהא שנת נפלאות בכל  
שנת הצדי"ק לכ"ק אדמו"ר שליט"א

# מפתח ותוכן

## פרשת שופטים

3. הצורך בערי מקלט לעתיד לבוא .....

למה צריכים ערי מקלט לע"ל. ביאור ברמב"ם הל' מלכים פי"א  
ה"כ: אף בערי מקלט הוא אומר כו'

ב. היעוד ד"השיבה שופטיך כבראשונה וגו'"

11. ונבואת הגאולה ע"י נשיא דורנו .....

בזמן הזה "שופטים ושוטרים" ולע"ל "שופטיך ויועציך"; ענין  
תורה ונבואה; בדורנו יש נביא, נשיא הדור, שצריך לקיים  
הוראותיו, כולל ההכנה לגאולה

## הוספה / בשורת הגאולה

ג. משיחות ש"פ שופטים, ז' אלול ה'תנש"א .....

כבר סיימו כל עניני העבודה, כולל גם "צחצוח הכפתורים", וסיימו  
גם ה"עמדו הכן כולכם" לקבל פני משיח; יש כבר השלימות  
ד"פוצו מעינותיך חוצה" בכל קצוי תבל; "אכשור דרי" כפשוטו;  
הכל מבורר כבר; עומדים ברגעים האחרונים לפני הגאולה; כבר  
התחיל קיום היעוד "ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך  
כבתחלה"; גילוי הנבואה אצל משיח עוד לפני הגאולה בתור מעין  
והתחלה לשלימות גילוי הנבואה לאחרי הגאולה; הוראה בפועל:  
צריכים לפרסם לכל אנשי הדור שזכינו שהקב"ה בחר אדם בעל-  
בחירה שהוא יהי' נביא הדור, שיתן הוראות ועצות כו' עד  
להנבואה העיקרית - הנבואה [בוודאות] ד"לאלתר לגאולה", הנה  
משיח בא תיכף ומיד ממש, אט אט קומט די גאולה; כל עניני  
הגאולה כבר התחילו ונמשכו ונתקבלו בעוה"ז הגשמי; קבלת  
וקיום ההוראות ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו, ובפרט נשיא דורנו

---

Reprinted with permission of:  
"Vaad L'Hafotzas Sichos"

by:

**Moshiach Awareness Center,**

a Project of:

**Enlightenment For The Blind, Inc.**

602 North Orange Drive.

Los Angeles, CA 90036

Tel.: (323) 934-7095

Fax: (323) 934-7092

<http://www.torah4blind.org>

e-mail: [yys@torah4blind.org](mailto:yys@torah4blind.org)

**Rabbi Yosef Y. Shagalov,**  
**Executive Director**

Printed in the U.S.A.

## שופטים

### הצורך בערי מקלט לעתיד לבוא

וקדמוני<sup>6</sup>; וכך פוסק גם הרמב"ם: "בימי המלך המשיח מוסיפין שלש אחרות על אלו השש . . והיכן מוסיפין אותן בערי הקני והקניזי והקדמוני שנכרת לאברהם אבינו ברית עליהן כו".

וידועה השאלה<sup>7</sup>: לשם מה יצטרכו להוסיף לעת"ל עוד ערי מקלט? - לכאורה הרי אז לא יהיו רוצחים אפילו באומות העולם - כדברי הנביא<sup>8</sup>: "לא ישא גוי אל גוי הרב"<sup>9</sup> -

א. לאחרי הציווי (בפרשתנו<sup>10</sup>), שכאשר "יכרית ה"א את הגויים גו" וירשתם גו"<sup>11</sup>, יש להבדיל<sup>12</sup> ג' ערי מקלט - "והיה לנוס שמה כל רוצח"<sup>13</sup> - ממשיך הפסוק ומוסיף<sup>14</sup>: "ואם ירחיב ה"א את גבולך כאשר נשבע לאבותיך ונתן לך את כל הארץ אשר דבר לתת לאבותיך . . ויספת לך עוד שלש ערים על השלש האלה". בספרי (וירושלמי<sup>15</sup>) איתא, ומובא ברש"י על אתר, שציווי זה אמור לגבי הזמן דלעת"ל, כאשר ישראל יקבלו גם את "ארץ קני וקניזי

6 פרש"י כאן, ח.

7 הל' רוצח פ"ה ה"ד.

8 זית רענן (להמג"א) ליל"ש כאן. ומסיים: ועי' בכוונת האר"י. וראה ל"ת, ספר הליקוטים (להאריז"ל) ושער המצות פרשתנו עה"פ. ש"ך עה"ת עה"פ. של"ה בית דוד בסופו (כד, רע"א ואילך). משכיל לדוד לפרש"י כאן. ועוד.

9 כ"ה הלשון בל"ת וספר הליקוטים ושער המצות שם "שלא יהיו רוצחים" "שאו ירבו הרוצחים". ולכאורה לשון זה מתאים על הורג נפש במוזד\* [שגם מוזד מקדים לערי מקלט (מכות י, ב. רמב"ם הל' רוצח פ"ה ה"ז)]. אבל גם בפרשתנו אמר (יט, ד\*\*). (ו לשון זה (רוצח) על הורג נפש בשגגה. וכן בפ' מסעי (לה, יא. כה ואילך). וכ"ה במדרשי חז"ל, וברמב"ם בכ"מ (ראה רמב"ם שם ה"ב, ה"ט. ועוד). ואכ"מ.

10 ישעי' ב, ד.

11 כ"ה בל"ת וספר הליקוטים ושער המצות שם. ועד"ו בוי"ת רענן שם. וראה הערה 17.

משיחות מוצש"ק פ' בלק פנחס תשל"ח. 1099  
בלקו"ש חכ"ד ע' 107 ואילך. תרגום מאידית.

1 יט, א ואילך.

2 ל' הכתוב בפרשתנו (יט, ב. ז). שלש ערים תבדיל לך. וברמב"ם (הלכות רוצח רפ"ח): מ"ע להפריש ערי מקלט שנאמר שלש ערים תבדיל לך. בהמצות שבהכותרת להל' רוצח (מצוה ט): להפריש ערי מקלט ולכוין\* להם הדרך (ומשמע שג"ז "לכוין להם הדרך" בכלל המצוה). ובסהמ"צ מ"ע קפב: להכין\*\* שש ערי מקלט כו' ושיתקן דרך אליהם כו'. ומביא הכתוב (יט, ג) תכין לך הדרך. ובמנין המצות בריש ספר היד: להכין שש ערי מקלט שנאמר תכין לך הדרך ושלשת. ואכ"מ.

3 יט, ג.

4 שם, ח"ט.

5 מכות פ"ב ה"ו. וראה תוספתא מכות ספ"ב.

\* ובמנין המצות על סדר הלכות הרמב"ם בריש ס' היד: ולהכין לו הדרך. וראה רמב"ם ס' המדע (ירושלים תשכ"ד) בש"נ: ולכוין (כבפנים), לכוין.

\*\* בהוצאת הר"ח העליר והר"י קאפח "להבדיל". ועד"ו הוא בחינות מצוה תקכ.

\* עיין רשבי"ם יתרו כ, ג. ואכ"מ.  
\*\* הלשון בפסוק ג' "כל רוצח", יל"פ בדוחק שבוה נכלל גם מיד כיון שגם הוא מקדים בתחלה, כנ"ל. אבל מהמשך הפרשה (יט, יא) לא משמע כן. ואכ"מ.

- והיות שלעת"ל יתבטל הרע בעולם<sup>16</sup>, הרי במילא גם לא יהא מקום לעבור עבירה אפילו בשוגג<sup>17</sup>.

ב. יש מפרשים<sup>18</sup> המבארים, שזה שלעת"ל יפרישו עוד שלש ערי מקלט ה"ז - „למצוה“, או בלשון המנ"ח<sup>19</sup> „והוא גזח"כ (כי מצד הסברא לא יצטרכו לערי מקלט לע"ל כי רק שלום

ואע"פ שערי המקלט הם בעיקר עבור הורג נפש בשגגה - אך הרי גם מציאות זו של הריגת נפש בשגגה אינה שייכת לעת"ל, הן מצד הנהרג והן מצד ההורג:

זה גופא שאדם נהרג ה"ז הוכחה שהוא חייב מיתה, כדברי הגמרא<sup>12</sup> על הפסוקים<sup>13</sup>, „ואשר לא צדה והאלקים אנה לידו - במה הכתוב מדבר בשני בני אדם שהרגו את הנפש אחד הרג בשוגג ואחד הרג במזיד (ואין עדות וכו') הקב"ה מזמין לפונדק אחד זה שהרג במזיד יושב תחת הסולם, וזה שהרג בשוגג יורד בסולם ונופל עליו והורגו זה שהרג במזיד נהרג וזה שהרג בשוגג גולה" - וכיון שלעת"ל לא יהיה מקרה של הורג במזיד, הרי במילא לא יהא אדם החייב מיתה, שהוא יהא צריך לההרג בשוגג.

וכך גם מצדו של ההורג נפש בשגגה - שהרי ידוע<sup>14</sup>, שזה שאדם עובר עבירה בשוגג בא מכך שיש לו איזו שייכות (מעין עכ"פ, כדלעיל בענין „והאלקים אנה לידו“) לה(רע שבה)חטא (שע"כ „כל השוגגין צריכים כפרה“<sup>15</sup>)

(12) מכות י, ב. פרש"י משפטים כא, יג. וראה פרש"י נח ט, ה.

(13) משפטים שם.

(14) ראה ל"ת להאריז"ל ויקרא (טעמי המצות שם מצות על כל קרבנך תקריב מלח). אנה"ק ס"ו ס כה.

(15) (וזהו כל ענין קרבן חטאת וכו') - פרש"י ריש מס' שבועות ד"ה תולה. פרש"י נח שם. וידוע השק"ט בשוגג דרבנן הצריך כפרה (ראה נתח"מ סרל"ד סק"ג. שו"ת תורת חסד או"ח סל"א. אתון דאורייתא כלל יוד. שו"ת מנחת אלעזר (מונקאטש) ח"ג ס"ב ובמפתחות שם). ולכאורה טעם האריז"ל הנ"ל הוא גם בדרבנן.

(16) כ"ה הקושיא בשל"ה שם, „בודאי לא יקרה שום רע אפי' כי הרע יכלה מהעולם ולא יהי' רק טוב בהחלט“.

(17) בשער המצות שם מביא בהקושיא (נוסף על הכתוב „לא ישא גוי אל גוי הרב“), „וכתיב לא ירעו ולא ישחיתו וגו' וכתיב בלע המות לנצח וגו' ואם כן איך ולמה נצטווינו לעתיד לבוא להוסיף ג' ערי מקלט אחרות כנראה שאו ירבו הרוצחים“.

ולכאורה משמע שהקושיא היא גם על הריגה בשוגג ועל עצם ענין המיתה. אמנם מסיים שם בהתירוץ „אך לא במזיד שהרי אז לא ישא גוי אל גוי הרב גו' אלא יהי' בשוגג ועי"כ יתרבו הרוצחים בשוגג כו' אבל דע לך כי לא ישפך דם נקי כו' ר"ל שלא יהי' במזיד רק בשוגג כנז' כי הכי כתיב ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ“ (ועד"ז הוא בל"ת וספר הליקוטים שם בקיצור).

אבל בשל"ה שם משמע דהקושיא היא גם על הורג נפש בשגגה (כנ"ל הערה 16) [ושם בסוף העמוד מקשה על מה שביחזקאל מוכיר טומאת מת לאביו ולאמו יטמאו הלא כתיב בלע המות לנצח]. ולכאורה כן צריך לפרש גם בהאריז"ל שם שמחלק שם בהתירוץ שתלוי אם הקץ יהי' „בעתה“ או „אחישה“ ודוקא או (אחישה) יהי' שייך הורג נפש בשגגה. וראה ספר המאמרים תקס"ה ס"ע תשצ"ט שמביא הקושיא מל"ת להאריז"ל „איך יתכן שיצטרך ערי מקלט לרוצחים בשוגג לע"ל“.

ואולי בכהאריז"ל אין הכוונה הריגת נפש בשוגג כפשוטו, כ"א רק להענין ברוחניות (עד הקבלה, ראה שם התיקון לזרעו של הבל כו.). ודווקא, ואכ"מ. וראה תו"ח שמות ד"ה ענין קין והבל. אה"ת מסעי ע' אתטו.

(18) זית רענן בתירוץ הב'.

(19) מצוה תקכ.

המשיח יבטל דבר ממנהגו של עולם או יהי' שם חידוש במעשה בראשית אלא עולם כמנהגו נוהג<sup>27</sup>. וממילא גם יהי' שייך המציאות ההורג נפש (בשגגה<sup>28</sup>).

בוה הי' אפשר גם לבאר דיוק בדברי הרמב"ם: לאחר שהרמב"ם<sup>29</sup> מדבר בענין האמונה בביאת המשיח, ש"כל מי שאינו מאמין בו כו' לא בשאר הנביאים בלבד הוא כופר אלא בתורה ובמשה רבינו שהרי התורה העידה עליו שנאמר כו' אף בפרשת בלעם נאמר כו'", הוא ממשיך ומביא עוד ראי' בהלכה בפ"ע<sup>30</sup>: „אף בערי מקלט הוא אומר ואם<sup>31</sup> ירחיב ה"א את גבולך ויספת לך עוד שלש ערים כו' ומעולם לא הי' דבר זה ולא צוה הקב"ה לתוהו" - ולכאורה אינו מובן: מדוע מחלק הרמב"ם ראי' זו בהלכה בפני עצמה?

וע"פ הנ"ל י"ל, שכוונת הרמב"ם בוה היא לרמז<sup>32</sup>, שהראי' מערי מקלט היא לא רק לגבי הנאמר בהלכה שלפנ"ז (בענין ביאת המשיח בכלל), אלא גם לתוכן המדובר בהלכה שלא"פ<sup>33</sup> -

ואמת וטוב יהי' בימי המלך המקוה ב"ב רק גזה"כ לעשות המצוה הזאת וגזה"כ שיהי' ס"ה תשעה".

אך לכאורה קשה לומר כן, כי בפרשה זו גופא, בהמשך לציווי „אם ירחיב ה"א את גבולך גו' ויספת לך עוד שלש ערים" מסיים הפסוק ואומר את הטעם: „ולא ישפך דם נקי בקרב ארצך אשר ה"א נתן לך נחלה"<sup>20</sup>. שגם אז יהיו ערי המקלט קשורות עם הורג נפש.

ג. יש מפרשים<sup>21</sup> האומרים, שהצורך דערי מקלט לעת"ל יהי' רק בהזמן של תחילת ימות המשיח, שאז „אין בין העוה"ז לימות המשיח אלא שעבוד מלכיות בלבד"<sup>22</sup>; משא"כ בתקופה המאוחרת יותר של ימות המשיח<sup>23</sup> - „בהמשך זמן שתתרבה הדעה בישראל" - „אז לא יצטרכו לערי מקלט"<sup>24</sup>.

ועפ"ז נמצא, שמן הציווי „ואם ירחיב ה"א את גבולך" - להוסיף שלש ערי מקלט לעת"ל - ישנה ראי' להדעה הנ"ל ולשיטת הרמב"ם<sup>25</sup>, ש„אין בין העוה"ז לימות המשיח אלא שיעבוד מלכיות בלבד", (בתחלת זמן המשיח עכ"פ<sup>23</sup>), כפי שמאריך הרמב"ם בספרו<sup>26</sup>: „ואל יעלה על הלב שבימות

- (20) ודוחק גדול לומר דקאי רק אלפני פניו.  
 (21) שלי"ה שם. ואולי זוהי גם הכוונה בית רענן שם (בתירוץ האי), וי"ל דמירי לימות המשיח". וראה ש"ך עה"ת. משכיל לדוד כאן.  
 (22) ברכות לד, ב. וש"נ.  
 (23) ראה לקו"ש חט"ו ע' 417 ואילך. וש"נ.  
 (24) שלי"ה שם.  
 (25) הלי' תשובה ספ"ט. הלי' מלכים פי"ב ה"ב.  
 (26) רפי"ב שם.

(27) והראב"ד פליג שם.

(28) בש"ך עה"ת כאן: „אע"פ שהוא (הרמב"ם) הולך לשיטתו שכתב כו' עולם כמנהגו נוהג, עם כל זה אין עולה על הדעת שיהי' באותו הזמן רצחנים". וצ"ע, שהרי עיקר ענין ערי מקלט הוא להורג נפש בשגגה, ולמה אין עולה על הדעת שיהי' הורג נפש בשגגה כשעולם כמנהגו נוהג.

(29) הלי' מלכים שם פי"א ה"א.

(30) שם הלכה ב.

(31) בדפוסים לפנינו „אם". אבל בדפוס ראשון „ואם" ככתבו. ובכו"כ כתי"י הרמב"ם „כי" במקום „אם".

(32) הביאור בוה בפשטות - ראה לקו"ש

ח"י"ח ע' 280. חל"ד ע' 114 ואילך.

(33) הלכה ג.

כלומר, שמהציווי להוסיף ערי מקלט לעת"ל אין כל ראיה שמשיח לא יצטרך להראות אותות ומופתים כו'.

ועפ"י מובן, שגם אין כל ראיה מזה שלא יהיה שינוי מנהגו של עולם<sup>36</sup>.

ה. ויש לומר הביאור בזה:

מהוספת ערי מקלט לעת"ל אין כל ראיה שאז יהי עולם כמנהגו נוהג, משום שערי מקלט אלו יהיו בשביל הורג נפש בשגגה לפני זה - בזמן הזה<sup>37</sup>. ובהיותו אז בארצות הקני קניזי וקדמוני<sup>38</sup> הוא יצטרך לגלות לעיר מקלט<sup>39</sup>.

כפי שמצינו בענין חיוב חטאת, שר' ישמעאל<sup>40</sup> כתב על פנקסו ש"כשיבנה ביהמ"ק אביא חטאת שמינה"<sup>41</sup>.

36 וכדמשמע גם מלשון הרמב"ם שם רפי"ב „אל יעלה על הלב שבימות המשיח יבטל דבר ממנהגו של עולם", שיכול להיות קט"ד שיבוטל דבר ממנהגו של עולם גם לאחר שידעינו ע"ד הוספת ערי מקלט לעת"ל (ושהבחינה על משיח אינה בזה שצריך לעשות אותות כו' או לחדש דבר בעולם). וראה בפנים.

37 ראה אלשיך כאן סוף פסוק ח.

38 ובפרט להדיעות שהן ארץ אדום עמון ומואב (ראה אנציקלופדי תלמודית ערך א"י ע' רה. וש"ג), שגם לפני ביאת המשיח נמצאים שם יהודים.

39 וגם להדיעה שהובאה בריטב"א (מכות יא, ב) „דבעינן כה"ג המכפר שיהא נמצא בשעת רציחה" ואם לאו אינו יוצא משם לעולם - י"ל דהוה דוקא באם יש אפשריות שיהי"ג, משא"כ בנדו"ד אין זה מעכב. ועוד דשיהי"ג כה"ג - הוא בשעת גמר דין (משנה מכות שם). ולהעיר מענין דלאו מינה לא מחריב בה (ובחים ג, א).

40 שבת יב, ב.

41 וראה יומא פ, א ופירש"י שם. אנציקלופדי תלמודית ערך חטאת בסופו (ע' תקג). ואף את"ל ע"פ משנת שאי"ז חיוב על

„ואל<sup>34</sup> יעלה על דעתך שהמלך המשיח צריך לעשות אותות ומופתים ומחדש דברים בעולם או מחי' מתים וכיוצא בדברים אלו אין הדבר כך שהרי רבי עקיבא כו'” (ומביא הראי' מכן כוזיבא) -

גם על זה (שלא יהי' אז כל חידוש בעולם) יש הוכחה מהציווי להוסיף ערי מקלט לעת"ל, המלמדנו שגם בימות המשיח יהי' „עולם כמנהגו נוהג”. ובמילא מובן שלא זהו ענינו של משיח ולא זוהי הבחינה ע"ז שהוא משיח<sup>35</sup>.

ד. אך קשה לבאר כך ברמב"ם:

אם כוונת הרמב"ם לומר שמהוספת ערי מקלט יש ראיה מוכחת לכך שמלך המשיח אינו צריך לעשות „אותות ומופתים ומחדש דברים בעולם”, הוא הי' אומר זאת בפירוש (ובפרט שזוהי ראיה מפסוק וציווי בתורה, ואילו הראי' שמביא מכן כוזיבא היא מדברי ודרשת רז"ל).

ויתירה מזו: מסגנון הלשון, שבו מתחיל הרמב"ם את ההלכה (ג) שלאח"ז: „ואל יעלה על דעתך שהמלך המשיח צריך לעשות אותות ומופתים ומחדש דברים בעולם” (ולא „ואין המלך המשיח צריך לעשות כו'”) משמע, שגם לאחר ההלכה (ב) בענין ערי מקלט לעת"ל, יכולה להיות קט"ד („יעלה על דעתך”) שמשיח „צריך לעשות אותות כו'”, אלא ששוללים זאת משום הענין של רבי עקיבא כו'.

34 כ"ה בדפוסי הרמב"ם. ובכמה כת"י הגירסא „אל”.

35 ראה מ"ש במאמר תחיית המתים רפ"ו. וראה לקו"ש ח"ח שם ע' 280 ואילך.

לעת"ל. ובמילא צריכים להיות ערי המקלט כדי לברוח מגואל הדם.<sup>47</sup>

[במשנה<sup>48</sup> איתא שמצוה ביד גואל הדם להרוג את הרוצח, רק באופן של רוצח שיצא מחוץ לתחום (ערי מקלט) ומצאו גואל הדם, אך לא כאשר הוא עדיין בבריחתו אל עיר המקלט,

אך כדי שלא לאפושי במחלוקת יש לומר<sup>49</sup>, שגם לפי דעה זו, אין הכוונה שדוקא אז (לאחרי שהוא נכנס לעיר מקלטו ומשם יצא אל מחוץ לתחום) מתחדשת המצוה דגואל הדם<sup>50</sup>, ואילו לפני שהרוצח מגיע לעיר מקלטו ה"ז

ואע"פ שהטעם להבדלת ערי מקלט - "להכין לך הדרך וערי מקלט רבים"<sup>42</sup> - הוא: "פן ירדוף גואל הדם אחרי הרוצח כי יחס לבבו והשיגו כי ירבה הדרך והכהו נפש"<sup>43</sup> - כדי שיוכל לברוח מגואל הדם<sup>44</sup>, ולכן "אם ירחיב ה"א את גבולך גו' ויספת לך עוד שלש ערים", שגם אז יהיו ערי המקלט מקום הצלה מגואל הדם -

ולכאורה הרי יחס לבבו גו' לא שייך לעת"ל,

אך הרי איתא בספרי בפרשתנו - "מצוה ביד גואל הדם לרדוף"<sup>45</sup>; וכיון שזוהי מצוה<sup>46</sup>, הרי מובן, שזה שייך גם

(47) ואפילו את"ל דזה שאין דין גלות וגואל הדם בזמן הזה\* הוא לא רק משום אר"י הוא דרביע עלי' אלא שמופקע בעצמם\*\*, הרי מכיון שהחטא דהורג נפש הוא "משום המתפעל והוה דבר נמשך", "החטא נמשך לעולם" (צפע"ג מכות ה, ב בגמ' ד"ה וכסבורין), נמצא כאילו נעשה מעשה החטא או, ובמילא ישנו החיוב גלות ומצות גואל הדם כו'.

(48) מכות פ"ב מ"ז (יא, ב). ושם יב, א. וראה בכללות גדר גואל הדם (ובהבא לקמן) אנציק' תלמודית שם. וש"נ.

(49) ולהעיר ממאירי מכות (יא, ב) שכתב במחלוקת ריה"ג ור"ע אי הוי מצוה או רשות, וולא סוף דבר כשיצא אלא אף מעיקרו\*.

(50) ראה צפע"ג מהד"ת טו, א"ב. לב, ד (נעתק בכללי התומ"צ בערכו).

כ"א, ושלימות הכפרה נעשית ע"י התשובה שבזמן הזה (ראה לקו"ש ח"י"ח שם ע' 416. ובארוכה בשיחתו ו' תשרי תשמ"א) - יש לומר, דשאני גלות שהוא לא רק כפרה כקרבתן, אלא גם גדר עונש.

ואף שחיוב קרבן חטאת הוא מצות היחיד, והמצוה דגלות היא מצות הב"ד, מצות עשה להגלותו (רמב"ם רפ"ה מהל' רוצח. סהמ"צ ומנין המצות מ"ע רכה), הרי "גם המכה גם הוא בכלל מ"ע זו שנאמ' (מסעי לה, כח) עליו כי בעיר מקלטו ישב עד מות הכהן הגדול" (חינוך מצוה תי בתחלתה). ואף שזוהי לאחר גמר דין, הרי גם בתחלה חיוב עליו (משום הגנה, כדלקמן בפנים).

וראה לקמן הערה 47.

(42) פרש"י פרשתנו יט, ו.

(43) שם.

(44) ולהעיר מהד"א\* מהרש"א מכות י, ב - דעיקר חובת גלות מפני גואל הדם שלא יהרגו, וכשאין חשש זה אין חובת גלות. אבל כבר הקשו על דבריו שמוכת בכ"מ דכשארין גואל דם חייב לגלות. (ראה ספרי פרשתנו שם ה"ו. ועוד).

(45) ראה ספרי דבי רב לספרי שם.

(46) ראה בארוכה ביאור הרי"פ פערלא לסהמ"צ לרס"ג ח"ג פרשה יו, שגואל הדם מצוה"י דגופי' הוא ולא בתור שליח ב"ד.

(\* אבל ראה שו"ת צפע"ג (ווארשא) סרט"ו

בסופו: ועי' בספרי פ' מסעי דמבואר דערי מקלט נוהג גם בזה"ע ע"ש אף שאין מקדשין ולא מזבח ולא סנהדרין. צפע"ג למכות ז, א (גליון ד"ה מנהימ) - נעתק בצפע"ג עה"ת מסעי לה, כט. וראה קצוה"ח סימן ב.

(\*\*\*) ראה אנציקלופדי' תלמודית ערך גלות וערך גואל הדם בסופו. וש"נ. ועי' הלשון בראשונים שהובאו שם. וראה רמ"א חו"מ ר"ס תכ"ה.

הרמב"ם עצמו<sup>56</sup> „באותו הזמן לא יהי שם לא רעב ולא מלחמה ולא קנאה ותחרות כו' ולא יהי עסק כל העולם אלא לדעת את ה' בלבד"; במצב של „לא קנאה ותחרות" וכשעסקו הוא „לדעת את ה' בלבד", כיצד יתכן שאדם יהרוג את זולתו אשר „לו אין משפט מות", רק מצד זה ש„יחס לבבו".

ואין לתרץ שזה שלעת"ל יצטרכו ערי מקלט ה"ז יהי - לא להציל את ההורג נפש בשגגה מגואל הדם, אלא - בתור כפרה על החטא (שהרי ענינן של ערי מקלט אינו רק הגנה והצלה, אלא גם כפרה<sup>57</sup> על החטא) - כי בפסוק נאמר בפירוש „ולא ישפך דם גוי", שהם יהיו (גם לעת"ל) לשם הגנה והצלה.

ונוסף לזה: אם ערי מקלט לעת"ל יהיו רק בכדי שלהורג נפש בשגגה תהי כפרה, א"כ הרי אין החשש ש„כי ירבה הדרך והכהו נפש", וא"כ אין הכרח בערי מקלט דוקא בארץ קני קניזי וקדמוני - והרי כבר יש ערי מקלט בא"י ועבר הירדן<sup>58</sup>;

משא"כ אם הטעם הוא (גם ובעיקר) בכדי להציל את ההורג נפש בשגגה מגואל הדם, מובן שיש צורך בהוספת הערים בארץ קני קניזי וקדמוני, היות שמצד „לנוס שמה" נוגע שזה לא יהי „ירבה הדרך".

ז. וי"ל הביאור בזה:

(56) סוף הלכות מלכים.

(57) ראה מכות ב, ב. תוד"ה מודי שם יא, ב. ובכ"מ. וראה שו"ת צפע"נ שם. צפע"נ למכות י, א ד"ה הללו. וש"ב.

(58) כי אין מקור לחדש דערי מקלט קולטים ומכפרים רק על הורג נפש שבאותה מדינה.

איסור על גואל הדם להרוג את הרוצח (בדיוק כמו אדם אחר)<sup>51</sup> -

אלא שאף לדעה זו הרי מלכתחילה, לפני הבריחה לערי מקלט כבר יש מצוה (ע"ד שיטת הספרי<sup>52</sup>) על גואל הדם לנקום את מיתת קרובו; אלא שכיון שהתורה נותנת להורג נפש בשגגה את ההגנה של עיר מקלט, ברור מזה, שכל זמן שהרוצח עדיין לא הגיע אל עיר מקלט<sup>53</sup> הרי אר"י הוא דרביע עלי' על גואל הדם ואין הוא יכול לקיים את מצותו<sup>54</sup>.

ו. אך עדיין צריך להבין (בשיטת הרמב"ם):

הרמב"ם הרי פוסק<sup>55</sup> שזוהי רק רשות ביד גואל הדם להרגו (כשיצא חוץ לתחומה בזדון). ולכאורה, אפילו לדעתו שלעת"ל עולם כמנהגו נוהג, א"כ אה"נ שיתכן הורג נפש בשגגה, אך כיצד יתכן אז - יחס לבבו (ובמילא) מציאות דגואל הדם. כיון (שכפס"ד

(51) ראה מנ"ח מצוה תי.

(52) ובספרי דבי רב לספרי כאן, דמאן דאית ליי (בש"ס) מצוה אפי' בתחלה מצוה (כבספרי כאן) אלא שנשארו בצ"ע. ובביאור הרי"פ פערלא לסהמ"צ לרס"ג מל"ת רעד כתב בפירוש הספרי שהמצוה היא לרדפו לעיר מקלטו ולא להרגו ע"ש. ומהספרי דבי רב משמע דמפרש גם להורגו. (53) ולהעיר מצפע"נ מכות יב, א (גליון ד"ה רוצח שיצא) דאם לא גלה עדיין לכו"ע פטור אם הרגו. וי"ל ע"פ הג"ל בפנים, דכשאינו בורח לערי מקלט אין לו ההגנה.

(54) אף שיש לפרש שדוקא לאחר שנגמר דינו בב"ד להגלות וחל עליו החיוב להצטרע צער גלות ששקול כמעט כצער מיתה (חינוך מצוה תי) הרי כשיצא מעיר מקלטו, מצוה ביד גואל הדם לקיים חיוב זה.

(55) הלי' רוצח פ"ה ה"י.



להרוג את הרוצח<sup>65</sup>, בכדי להסיר את „ורצח גואל הדם את הרוצח גו' ולא תקחו כופר לנוס גו' ולא תחניפו את הארץ גו' ולא רץ לא יכופר לדם גו' כ"א בדם שופכו"<sup>66</sup> [ובפרשתנו „והי' עליך דמים"<sup>67</sup>] - מעשה החטא.

ולכן גם לדעת הרמב"ם שפוסק ש„רשות לגואל הדם להרגו", צ"ל ערי מקלט לעת"ל כדי לברוח מגואל הדם, כיון שגואל הדם הוא ענין ע"פ תורה<sup>68</sup> (לא רק) מצד טבע (יצה"ר) ההרגשה של נקמה) - יחס לבבו,

ובמילא ה"ז גם בהזמן (לעת"ל)<sup>69</sup> שבו „לא קנאה ותחרות" אלא „עסק כל העולם לדעת את ה' בלבד".

ה. ויהי רצון שעל ידי העבודה דערי מקלט בזמן הזה ברוחניות - לימוד התורה, ש„דברי תורה . . קולטין"<sup>70</sup>,

ההלכה דגואל הדם עם כל הפרטים אינה ענין של „דברה תורה . . כנגד יצה"ר"<sup>69</sup> אשר יסית ויגרום ל„יחס לבבו", ולכן נתנה התורה בלית ברירה רשות (או ציווי) להרוג את הרוצח

- כי אם ההורג נפש בשגגה אינו חייב מיתה, כיצד יתכן לומר שיש לגואל הדם רשות להרגו, וכש"כ - שזוהי מצוה על גואל הדם? -

אלא זוהי הנהגה מעיקרא ע"פ תורה או מצוה<sup>69</sup>: יש אופנים שבהם מצוה התורה על הב"ד לקיים את החיוב מיתה - כאשר יש עדים והתראה; יש אופנים שבהם באה מיתה בידי שמים; ובהורג נפש בשגגה, כיון שעל-ידו נהרג אדם מישראל<sup>61</sup>, מסרה זאת התורה<sup>62</sup> לזה ש„ראוי לירשו"<sup>63</sup> (שייכות אליו - ובמילא הרי (ע"פ תורה) „יחס לבבו"<sup>64</sup>)

(59) כמו באשת יפת תואר (קדושין כא, סע"ב. פרש"י תצא כא, יא).

(60) וכדמוכח מהא דלכו"ע במזיד, מצוה ביד גואל הדם להרוג את הרוצח (רמב"ם הל' רוצח פ"א ה"ב). ואם אין לו גואל הדם ב"ד מעמידים לו גואל הדם (סנהדרין מה, ב. וראה רמב"ם וכס"מ שם). וראה הוספות הרמב"ן לספר המצות מ"ע יג. ובכ"מ.

(61) ראה צפע"נ מכות י, ב בתחלתו מגליון. (62) ואף שהרשות לגואל הדם היא רק כשיצא חוץ לתחום (כברמב"ם שבהערה 55), משא"כ לפנ"ו גואל הדם (רק) פטור (רמב"ם שם פ"ה ה"ט) -

י"ל שאי"ז שאו נתחדש כל הגדר דרשות משא"כ לפני שבה לעיר מקלטו, כ"א שלפנ"ו ארי' הוא דרביע עלי', וכנ"ל בפנים סוסי"ה לדעת המ"ד מצוה.

(63) רמב"ם שם פ"ב ה"ב - לענין גואל הדם בהורג במזיד.

(64) ע"ד החילוק באופן האבלות ע"פ תורה בהתאם למדת הקירוב משפחתי.

(65) ע"ד הענין ד„קנאין פוגעין בו" (סנהדרין פב, א), דלכמה דיעות הוי רשות (רא"ש ויד רמ"ה שם. וראה גם רמ"א חו"מ סתכ"ה ס"ד). וכן השו"ם במל"מ הל' רוצח ספ"א. וי"ל שבגואל הדם הוי יתירה מזה, כי קנאי הבא לימלך אין מורין לו (סנהדרין שם), משא"כ בגואל הדם (שירי קרבן לירושלמי סנהדרין ספ"ט).

(66) מסעי לה, כו. לב-לג.

(67) ראה מו"ק ה, א.

(68) ראה תפארת ישראל למשנה מכות שם דהוי מצוה קטנה דכל כה"ג לגבי מצוה ממש רשות קרי לה.

(69) וזה שאפ"ל מציאות שאדם יהרג לעת"ל - אף שע"פ גמ' הנ"ל ס"א הוא לפי שהרג במזיד (בלי עדים) - צריך לומר (גם לדעת הרמב"ם) שהוא לפי שהרג במזיד בזמן הזה (ראה אלשיך שם).

(70) מכות י, א. וראה אוה"ת מסעי ע' א' תיד ואלך.

ובפרט בהזמן שניתן כ„מקלט” - גבולך” וכפשוטו, ויקויים „ויספת לך חודש אלול שהר”ת שלו הוא<sup>71</sup> „אנה לידו ושמתי לך”, „לרמוז כי הקב”ה בחסדו אנה וזמן חודש אלול לכל מי שחטא בתוך השנה שישוב אז בתשובה ויקבלוהו”<sup>72</sup>,  
 נזכה בקרוב ל„ירחיב ה”א את

---

73 (73) אוה”ת שם ס”ע א’תטו.  
 74 (74) רש”י שה”ש א, ב. - וראה ד”ה אל תצר את מואב - לאדהאמ”צ.

---

71 (71) ל”ת ושער הפסוקים להאריז”ל פ’ משפטים. פרי עץ חיים שער ר”ה פ”א.  
 72 (72) שה”פ שם. ועד”ז בל”ת ופע”ח שם.

## שופטים ג

היעוד ד, והשיבה שופטייך כבראשונה וגו' ונבואת הגאולה ע"י נשיא דורנו

ב. ויובן זה בהקדים כמה דיוקים בלשון היעוד:

א) בציווי בפרשתנו נאמר „שופטים ושוטרים תתן לך“, משא"כ בלשון היעוד נאמר רק „ואשיבה שופטיך“, ולא מוזכר שוטרים. ולאידך: נוסף הלשון וענין „ויועציך“.

ב) מה הם שני הענינים ד, „שופטיך“ ו, „ויועציך“?

ג) מדוע נאמר ב, „שופטיך“ הלשון „כבראשונה“, וב, „ויועציך“ - „ככתחלה“?

ד) הדיוק „שופטיך“ ו, „ויועציך“ בלשון נוכח (לא כבפרשתנו - „שופטים ושוטרים“ סתם) (אע"פ שאח"כ כתוב „תתן לך“).

ג. ויש לומר הביאור בזה:

החילוק בין שופטים ושוטרים הוא - בלשון רש"י: „שופטים - דיינין הפוסקים את הדין, ושוטרים - הרודין את העם אחר מצותן שמכיין וכופתין במקל וברצועה עד שיקבל עליו את דין השופט“<sup>10</sup>. היינו, שהשוטרים ענינם

א. בשייכות עם הציווי בפרשתנו „שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך“, ישנו היעוד של נביא הגאולה: „ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך ככתחלה“, וכפי שאומרים גם בתפלה בכל יום (מימי החול<sup>8</sup>): „השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו ככתחלה“.

וע"פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה - בנוגע להכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: „לאלתר לתשובה (ובמילא) לאלתר לגאולה“, שכבר סיימו את הכל, גם את „צחצוח הכפתורים“<sup>5</sup>, וצריך רק להיות „עמדו" הכן כולכם“<sup>7</sup> - וגם את זה כבר סיימו - לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש - מובן, שאוחזים כבר עתה בזמן של קיום היעוד „ואשיבה שופטיך גו' ויועציך“<sup>8</sup>, ויתירה מזו: ככתחילה: כבר ישנה ההתחלה בזה, כדלקמן.

משיחות ש"פ שופטים, ד' אלול ה'תנשא. נדפס בסה"ש ה'תנשא א"ב ע' 780 ואילך. תרגום מאידית.

(1) בתחילתה.

(2) ישע"י א, כו.

(3) ברכה הי"א דתפילת העמידה.

(4) „קול קורא“ ב, בהקריאה והקדושה (סיון - תמוז תש"א. אלול תש"ב) - נדפסו באגרות-

קודש אדמו"ר מהור"צ ח"ה ע' ססא ואילך. שעו ואילך. תח ואילך. ח"ו ע' תל ואילך.

(5) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(6) אגרות קודש שלו ח"ד ע' רעט. וש"נ.

(7) ראה „היום יום" ט"ו טבת. ובכ"מ.

(8) ראה פיה"מ להרמב"ם סנהדרין פ"א מ"ג, דמשמע ש, ואשיבה שופטיך גו' יהי' עוד „לפני

בוא המשיח" וכהסיום בכתוב זה „אחרי כן יקרא לך עיר הצדק גו'“. וראה לקו"ש ח"ט ע' 105 הערה 74.

(9) ריש פרשתנו.

(10) וראה רמב"ם ריש הל' סנהדרין: שופטים - אלו הדיינים הקבועין בבית דין ובעלי דינים באים לפניהם, שוטרים - אלו בעלי מקל ורצועה כו'. וברש"י סנהדרין טו, ב (ד"ה שוטרים): חובטין במקלות ע"פ השופטים לכל מי שאינו שומע.

ד. ויש לומר שענין זה מרומז גם בשם הפרשה „שופטים“ (ללא תיבת „שוטרים“), כידוע<sup>19</sup> ששמו של דבר מבטא את תוכן כל הדבר, ועד“ז בנוגע לשמות פרשיות התורה כפי שהן נקראות ע“פ מנהג ישראל, והן בתכלית הדיוק<sup>20</sup> -

ולכאורה: כיצד מתאים שם הפרשה („שופטים“) עם המצוה שתוכנה הוא לכאורה „שופטים ושוטרים תתן לך ככל שעריך“, ועד שאיתא במדרש<sup>21</sup> „אם אין שוטר אין שופט, כיצד, כיון שנתחייב אדם בב“ד לחבירו אם אין שוטר שיציא ממנו כיון שפורש מן הדיין אין ספיקה ביד הדיין לעשות לו כלום אא“כ מוסרו ביד השוטר“?

והביאור בזה<sup>22</sup>: ענין השוטרים הוא רק סיוע להשופטים, שאם השופט אינו יכול להוציא את משפטו לפועל, צריכים לשוטרים, „בעלי מקל ורצועה“, שיכריחו את הבעל דין „שיקבל עליו את דין השופט“. ולכן נקראת הפרשה רק בשם „שופטים“, ומינוי השוטרים אינו נחשב למצוה בפ“ע (במנין המצוות), אלא הוא נכלל

(19) ראה תניא שעהיה“א פ“א. וראה בארוכה „תשובות וביאורים“ (קה“ת תשל“ד) ס“א\*.  
לקו“ש ח“ו ס“ע 35 ואילך ובהערות שם. וש“נ.  
(20) ראה בארוכה לקו“ש ח“ה ע’ 57 ואילך. ועוד.

(21) תנחומא פרשתנו ב (ובתנחומא באבער ג). וראה גם ספרי ריש פרשתנו (עה“פ בכל שעריך). וראה ביאור הרי“פ פערלא לסהמ“צ לרס“ג פרשיות פרשה א’ בסופה.  
(22) ראה לקו“ש חלד“ ע’ 104-103.

לכפות ולהכריח<sup>11</sup> את אנשי העם שיקבלו את הדין ומשפט.

עפ“ז מובן מדוע ביעוד הגאולה נאמר רק „ואשיבה שופטיך“ ולא „שוטרים“ - כיון שלעתיד לבוא מתבטלים מציאות הרע<sup>12</sup> והיצר הרע<sup>13</sup>, ולא יצטרכו לשוטרים<sup>14</sup> שיכריחו את אנשי העם להשמע להוראות השופטים, כיון שכל האנשים יקיימו מעצמם את ההוראות<sup>15</sup>. יצטרכו רק „שופטים“, שיפסקו דינים וילמדו תורה ויורו את הוראות התורה והמצוות לבנ“י<sup>16</sup> („ילכו מחיל אל חיל“<sup>17</sup> בקדושה גופא<sup>18</sup>).

(11) ראה סהמ“צ להרמב“ם מ“ע קעו (ועד“ז בחינוך מצוה תצא): למנות שופטים ושוטרים שיכריחו לעשות מצוות התורה ויחזירו את הנוטים מדרך האמת אלי’ על כרחם כו’ וימנעו ויחזרו מהרע ויעמידו הגדרים על העובר עד שלא יהיו מצוות התורה ואזהרות נדונות לפי אמונת כל איש.

(12) כמש“נ „ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ“ (זכר“ ג, ב).

(13) ראה סוכה נב, א.

(14) ראה אה“ת פרשתנו ע’ תתכא: ועפ“ז יובן ענין ושוטרים . . . והיינו להכות נה“ב בשבת ע“ד לעולם ירגיו (ברכות ה, רע“א).

(15) ולהעיר מפ“י הרד“ק עה“פ ואשיבה שופטיך כבראשונה: זה יהי’ בימות המשיח שיכלו הרשעים כולם ושארית ישראל לא יעשו עולה ולא ידברו כזב (צפני’ ג, ג).

(16) ראה רמב“ם ריש הל’ ממרים: ב“ד הגדול שבירושלים [העיקר והיסוד של כל השופטים ש„בכל שעריך“\*] הם עיקר תורה שבעל פה והם עמודי ההוראה ומתן חק ומשפט יוצא לכל ישראל. וראה לקו“ש חכט ע’ 97.

(17) לשון הכתוב - תהלים פד, ה.

(18) ראה תניא אגה“ק סו“ס כו (קמה, א)

(\* ראה פרשתנו יז, ח (ובפרש“ ד”ה דברי ריבות). ולהעיר גם מספרי ריש פרשתנו (עה“פ בכל שעריך). רמב“ם הל’ סנהדרין פ“א היג. ועוד.

נמצא שלא בערך למעלה ממנו - הן מצד ידיעתו והבנתו בדינים ומשפטים, והן מצד הביטול שצריך להיות להנשפט אל השופט בכדי לקבל את הדין (אפילו אם אין זה כרצונו של הנשפט); השופט פוסק את הדין ומשפט בדרך ציווי וגזירה (- מלמעלה למטה), והנשפט חייב לקבל זאת בקבלת עול (בין אם הוא מבין זאת ובין אם לאו).

משא"כ יועץ כשמו כן הוא - הוא נותן עצה טובה<sup>24</sup>, בלשון חז"ל<sup>25</sup> - „עצה טובה קמ"ל". שזה מורה שהיועץ (בתור יועץ) נמצא בערך להשומע ומקבל העצה, ולכן מדבר היועץ אליו (לא מלמעלה למטה בדרך ציווי וגזירה, אלא) כידיד טוב המדבר עמו שזה בשורה ונותן לו עצה טובה כיצד להתנהג, עצה שהוא (השומע) מבין ומונח אצלו והוא מרגיש שזהו ענין טוב עבורו (השומע), אם לאו - אין זו עצה טובה, אלא חוקה וגזירה.

עד"ז מובן גם החילוק בין „שופטיך” ו„יועציך” בלשון היעוד בקשר למשפט ועצה בעניני תורה ומצוות.

ויש בזה מה שאין בזה: מעלת היועץ היא, שזה מתקבל יותר אצל שומע העצה, זה חודר בו בפנימיות מציאותו, כיון שמונח אצלו שזוהי עצה טובה עבורו; מעלת השופט היא, שהיות שהוראותיו באות כהוראה וציווי מהשופט שהוא נעלה שלא בערך מהנשפט, ה"ז נותן לשופט, שיש לו כח התורה לפסוק דינים, נתינת כח גדולה

במצות מינוי השופטים - כיון שענין השוטרים הוא פרט בענין ה„שופטים” (בכדי לפעול את קיום המשפט (בפועל) שע"י השופטים), אבל אין זה ענין הכרחי לענין המשפט, שיכול להתקיים בפועל גם ללא שוטרים, כאשר המצב והזמן הוא כתיקונו, שאין צריכים לזה (כפי שהיה לע"ל), כנ"ל.

וזה שהציווי בתורה כולל גם „שוטרים”, הוא כיון שזהו ציווי לדורות המדבר על כל הזמנים וכל המצבים, במילא צריכים ציווי על שוטרים, במצב שנדרש שיקבלו את הדין בדרך כפי<sup>23</sup> [ולכן גם נאמר במדרש „אם אין שוטר אין שופט”, לא לדינא, רק לתועלת קיום הדבר, כשיתכן שבלא שוטרים המשפט לא יצא לפועל].

ה. עפ"ז יובן הטעם לכך שביעוד נתוסף „ויועציך” (נוסף על „שופטיך”), כיון ששלימות הכח לכך שבגאולה יהיו בני"י בשלימות ויקיימו את הוראות השופטים ללא צורך בשוטרים - הוא מזה שהיה או „שופטיך” וגם „יועציך”: החילוק בפשטות בין שופט ויועץ הוא: שופט אינו בערך להנשפט, הוא

23) אלא דיש לומר, דכיון שכל עניני התורה הם נצחיים - גם לע"ל יהיה הענין ד,שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך”, אלא שאז יהיו שוטרים אך ורק למעלותא - להכריז ולהודיע ע"ד מציאותו של השופט. או בכדי לסייע לבני"י בקיום עניני ב"ד [לדוגמא: ליישר הדרך עבור עדי ראייה בקידוש הלבנה בכדי שיוכלו להגיע לב"ד בנקל ובזריזות (ע"ד תוספתא שקלים פ"א). ראה גם סה"ש תשמ"ט ח"ב ע' 663].

אמנם, מכיון שפשטות ועיקר הפירוש ד„שוטרים” הוא „בעלי מקל ורצועה כו'”, לא נזכר זה בדיבור ביעוד הגאולה.

24) דפשוט שההבטחה בהגאולה הוא, שיועץ „יועציך” עצה טובה דוקא.

25) עירובין לט, א. וש"ב.

נאמר „כבראשונה” וב„יועציך” - „כתחלה”<sup>29</sup>;

החילוק בין „ראשונה” ו„תחלה” הוא: „ראשון דמעיכרא משמע”<sup>30</sup>, היינו שזהו (או שיכול להיות) קודם התחלת העניין<sup>31</sup>. משא”כ „תחלה” מורה על התחלת העניין בפועל.

ויש לומר שזהו החילוק בין „שופטיך כבראשונה” ו„יועציך כתחלה” (שגם כפי שהשופטים והיועצים היו פעם<sup>32</sup>, ישנו חילוק עיקרי ביניהם המודגש בשינוי הלשון „כבראשונה” ו„כתחלה”): כיון שבפעולת השופט נמצאת בהדגשה (בעיקר) מציאות השופט, וזה בא בדרך ציווי מלמעלה, ללא התחשבות (כ”כ עיקרית) בהכשרת כלי המקבל - לכן ישנו הפסק (באיכות, ובמילא גם בזמן) בין דברי השופט וקיומם ופעולתם בפועל, כיון שלאחרי פס”ד השופט צריך רק אז להתחיל דבר חדש - קבלת הדין וקיומו ע”י הבעל דין. ולכן נאמר בזה הלשון „שופטיך כבראשונה” - שהשופטים ש„אשיבה” הם כבראשונה,

שלא בערך (לגבי יועץ שבערכו), וגם - שזה בא בדרך ציווי מלמעלה, שמכריח את האדם שיקיים את ההוראה (משא”כ עצה יש לו הברירה אם לקיים או לא).

ובסגנון אחר: אצל שופט נמצאת בהדגשה (בעיקר) מציאות השופט, ואצל יועץ נמצאת בהדגשה (בעיקר) מציאות מקבל העצה.

וע”ד שני ענינים אלו שצריכים להיות בכללות עבודת האדם<sup>26</sup>: עבודת האדם בכח עצמו - אתערותא דלתתא, והסיוע מלמעלה - אתערותא דלעילא. ועד”ז בפרטיות יותר ישנם שני ענינים בסיוע מלמעלה עצמו<sup>27</sup>: סיוע ונתינת כח שהוא בערך להאדם ומתלבש בו באופן פנימי; וסיוע ונתינת כח הבא מדרגא שלא בערך אליו. ועד”ז י”ל ישנם שני ענינים אלו בהסיוע לעבודה הבא מבני עצמם: „שופטיך” - שענינם הוא תורה (דבר השם) - נותנים סיוע מלמעלה<sup>28</sup> שלא בערך האדם, ו„יועציך” - מסייעים לו באופן של התלבשות פנימית, באופן שמרגיש שזוהי טובת עצמו.

ו. עפ”ז יובן החילוק שב„שופטיך”

(29) להעיר מהפירושים עה”פ - באו”א.

(30) פסחים ה, א. וראה גם פרש”י בא יב, טו

(ד”ה אך).

(31) וגם לפי הפירוש הפשוט ב„ראשון”, שהוא הראשון של הבא לאחריו זה (ויש שני לו), הרי הוא מובדל ומרומם מהם. משא”כ „תחלה” - התחלת הענין - מורה על קירוב להבא לאחריו זה. ע”ד המבואר בהחילוק בין הלשון „ראש השנה” ו„תחלת השנה”, שהראש הוא למעלה ומרומם ו(לכן) כולל כל אברי הגוף, משא”כ תחלה אפשר להיות רק התחלת הענין.

(32) ראה יל”ש עה”פ ישע”י שם (רמו שצא):

ואשיבה שופטיך זה משה ואהרן ויועציך זה דוד ושלמה. (וראה בביאור הגר”א עה”פ).

(26) ראה גם בארוכה סה”ש תנש”א ח”ב ע’

750<sup>2</sup>.

(27) להעיר מהמבואר (לקו”ת שה”ש כג, ד.

ובכ”מ) ע”ד החילוק בין אתעדל”ע הבאה ע”י אתעדל”ת (שהיא מבחי’ פנימיות האור) לאתעדל”ע הבאה מצד עצמה (שנמשכת מבחי’ נעלית יותר, מבחי’ כזו שאין אתעדל”ת מגעת שם). - אלא דשם קאי דוקא באתעדל”ע הבאה ע”י וזאחרי עבודת האדם בבחי’ אתעדל”ת.

(28) ראה סד”ה שופטים העת”ר (המשך

תער”ב ח”ב ע’ אקיד).

וקבלת עול - יתקבלו אצל בני וירדו  
 „לך (ויתירה מזה) בכל שעריך“,  
 בפנימיות, באופן שנעשה התחלה  
 ו„שער“ - „שעריך“.

וימתק ע"פ הפירוש בזה<sup>34</sup> בעבודת  
 ה', ש„שעריך“ קאי (גם) על שערי  
 (אברכי) האדם (עיניו, אזניו, אפו ופיו,  
 כדלקמן סי"ב) שהם „שער“ ופתיחה  
 בינו ובין כל הסובב אותו, ובכל  
 שעריך“ צריך להיות „שופטים תתן לך“  
 - שכל אבריו וכחותיו יונהגו ע"י  
 ה„שופטים“ שבנפשו, המוחין דנפשו  
 האלקית (שופטים)<sup>35</sup>, שאתם הוא לומד  
 תורה. היינו, שלימוד התורה והוראות  
 התורה (שופטים) שלו ינהיגו וירדו  
 ויתלבשו - ובאופן ד„תתן“ ד„כל  
 הנותן בעין יפה הוא נותן“<sup>36</sup> - „בכל  
 שעריך“, בכל איבריו וכחותיו  
 הפנימיים, באופן שחודר בו לגמרי -  
 „שעריך“, השער והתחלה שלו. שנפעל  
 ע"י „יועציד“, שהם „כבתחלה“<sup>37</sup>,  
 כנ"ל.

ז. עפ"ז יובן הטעם לכך שלאחרי

בדרגת „ראשונה“, לפני התחלת הענין.  
 משא"כ בפעולת היועץ, שבה  
 נמצאת בהדגשה (בעיקר) מציאות  
 המקבל, הרי שומע העצה הוא כלי  
 מוכשר לזה, והעצה נאמרת בכוונה  
 שהיא תתקבל אצל השומע, היינו,  
 שעצם ענין (נתינת) העצה מורה על כך  
 שכבר ישנה התחלת הענין, כיון  
 שהשומע כבר מוכן לכך, והעצה היא  
 רק כדי לגלות זאת בו ולהראות לו  
 כיצד זוהי (עצה) לטובתו, וגם בזמן -  
 שתיכף לאמירת העצה ישנה התחלת  
 קיום העצה. ולכן נאמר „יועציד“  
 כבתחלה“, שה„יועציד“ שישבו בימות  
 המשיח הם „כבתחלה“, בדרגת  
 „תחלה“, הם קשורים עם תחלת קיום  
 העצות בפועל.

עפ"ז מובן גם הלשון „יועציד“ לשון  
 נוכח, היועצים שלך - כיון שבעצה  
 מודגש שזהו ענין שלך; והכוונה בזה  
 היא, שע"י „יועציד“ יעשו גם  
 ה„שופטים“ - „שופטיך“ לשון נוכח,  
 שהוראות השופטים (שהם מצ"ע שלא  
 בערך הנשפט) יתקבלו אצלו באופן  
 פנימי, כקבלת העצות.

ויש לקשר זה עם הנאמר בפרשתנו  
 - „שופטים גו' תתן לך בכל שנעריך“:

שער (העיר) הוא הפתיחה והתחלה  
 להכנס לעיר. והכוונה היא, שמינוי  
 השופטים (והשוטרים - בזמן שבו  
 צריכים לזה) יהי' באופן ד„תתן לך בכל  
 שנעריך“ לשון נוכח, שה(הוראות ופסקי  
 דינים (ה)שופטים - שהם מצ"ע באופן  
 של הברלה<sup>33</sup>, ומתקבלים בדרך ציווי

(33) ולכן נאמר „שופטים ושוטרים“ בלשון  
 סתם.

(34) ש"ך עה"ת ריש פרשתנו. וראה בארוכה  
 אוה"ת פרשתנו ע' תתכ. ועוד.

(35) ראה תניא פ"ג.

(36) ראה ב"ב נג, א. א. סה, א. עא, סע"א.  
 רמב"ם הל' מכירה פכ"ה ה"ד. הל' זכיה ומתנה  
 פ"א הכ"ב.

(37) והטעם שלא נאמר „יועציד“ בפרשתנו -  
 כי בלשון התורה נאמר הכל בכללות, ובכללות  
 הציווי הוא „שופטים גו' תתן לך בכל שנעריך“  
 (וזה כולל ברמו גם הפרט ד„יועציד“, שהעבודה  
 צ"ל בפנימיות), ובהיותו ציווי לדורות ה"ו כולל  
 כל המצבים, גם כשוקקים לשוטרים (כנ"ל ס"ג);  
 משא"כ ביעוד הגאולה, עיקר החידוש ד„ואשיבה  
 שופטיך גו' נעשה ע"י „שופטיך“ ו„יועציד“,  
 כדלקמן בפנים.

ח. מהאי טעמא גופא שצריך להיות "יועצין" כבתחלה" בכדי להכניס בשומע העצה הבנה והרגשה פנימית בתומ"צ וביהדות, באופן שזה נעשה ה"תחלה" וה"שער" שלו (ולא שנשאר כדבר חדש שהוא שלא בערכו) - מובן, שזה צריך לבוא ע"י עבודת היהודי עוד קודם הגאולה, עבודה לפי ערכו, צעד אחר צעד ודרגא אחר דרגא, בכדי להכין אותו ולעשותו כלי מוכשר לקבל את הגילויים דימות המשיח, כולל - "ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצין כבתחלה".

ונוסף לזה: ע"פ הידוע שתכלית השלימות דימות המשיח "תלוי במעשינו ועבודתנו כל זמן משך הגלות, כי הגורם שכר המצוה היא המצוה בעצמה כו"<sup>39</sup>. וכל ההמשכות מלמעלה באות באופן דמדה כנגד מדה<sup>40</sup>, שעבודתו של יהודי צריכה להיות מעין ההמשכה שהוא ממשך ע"י עבודה זו<sup>41</sup> (שע"ז הוא נעשה כלי פנימי להמשכה) - מובן בנדוד"ד, שבכדי להגיע ולקבל את המצב ד"ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצין כבתחלה" בימות המשיח, צריך להיות ביהודי מעין זה בעבודתו עכשיו - שיהדות ותומ"צ יהיו אצלו בשני האופנים: בדרך "שופטיך" - קבלת עול בקיום הוראות התורה, ובדרך "יועצין" - שהוראות התורה יתקבלו אצלו בפנימיות כעצה טובה.

(39) תניא רפ"ז.

(40) ראה סוטה ח, ב, ט, ב, וש"נ. תוספתא סוטה רפ"ד. מדרש לקח טוב שמות ג, ו, ועוד.

(41) ראה בארוכה סה"מ מליקט ח"ג ע' מז"ח. וש"נ.

ביאת המשיח לא יצטרכו ל"שוטרים", כיון שאז יהיו "שופטיך" ו"יועצין" בשלימות - הן המשפטים והוראות התורה הבאים ע"י "שופטיך" ביחד עם הנתינת כח נעלה שבוה, והן העצות טובות הבאות ע"י "יועצין", המביאים זאת בפנימיות בהאדם, ודוקא ע"י שני ענינים אלו נעשה יהודי חדור לגמרי בתורה ומצוות ואלקות<sup>38</sup>, כך שאינו צריך יותר לשוטרים (כפי' והכרח) לקיים את דבר ה':

ע"י "שופטיך" בלבד, הוראות התורה שיהודי מקבל בקבלת עול בדרך ציווי וגזירה - חסרה העבודה הפנימית, החודרת בהבנתו והרגשותיו, הבאה ע"י "יועצין". ובמילא נשאר עדיין נתינת מקום ואפשריות (בכחות הפנימיים שלו) לענין הפכי; ע"י "יועצין" בלבד, שהיא עצה טובה להשומע ומקבל, חסר כח התורה והסיוע שלא בערך הבא ע"י פס"ד השופט (כנ"ל), כלומר, בגילוי אלקות שבוה. דוקא ע"י שני הענינים - "שופטיך" ו"יועצין" - נפעל שהאדם עצמו (באופן של התלבשות בפנימיות מציאותו שנתקבל אצלו ע"י "יועצין") מתנהג ע"פ הוראות התורה (ע"י "שופטיך"), שאז אין יותר מקום ואפשריות שהאדם יצטרך לכפי' (ע"י שוטרים) לקיים את הוראות השופטים.

(38) ע"ד הידוע (ראה תניא פל"ו - מו, א) שלע"ל תתמלא שלימות הכוונה ד"דירה לו יתברך בתחתונים" (ראה תנחומא נשא טו. שם בחוקתי ג. במדב"ר פ"ג, ו) - ששני ענינים בזה: השלימות בגילוי אלקות, "דירה לו יתברך", "לו" לעצמותו (המשך תרס"ו ס"ע ג. ובכ"מ - נסמנו בסה"מ מליקט ח"ב ע' רמא הערה 32); וגם, שהדירה לו ית' תהי' בתחתונים, בגדרי התחתונים.



כאשר נוסף לזה „נהנין ממנו עצה ותושי״<sup>48</sup>, או שנוסף על השופט רוב מורה הוראה בדורו יש לו (בנפרד) גם „יועצין“ („עשה לך רב“<sup>49</sup> וכיו״ב), הנותן לו עצות ביראת שמים ועבודת ה׳.

וע״י הציות ל„שופטיך“ - הרב וזורה הוראה שלו, הנותנים את פסקי הדינים והוראות התורה, ו„יועצין“ - פועלים ונעשים כלי פנימי (ע״י יועצין) בכדי לקבל את ה„ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצין (לשון נוכח - יועץ שלך) כבתחלה“, גם הענינים שלא בערך (שופט), כנ״ל.

ט. דוגמא להנ״ל ישנה מהחילוק שבין דברי תורה ודברי נבואה<sup>50</sup> (שבנוגע לשניהם מדובר בפ׳ שופטים<sup>51</sup>):

תורה היא למעלה מעולם (קדמה לעולם)<sup>52</sup>, תורה היא חכמתו ורצונו של הקב״ה<sup>53</sup>, שהיא למעלה משייכות לגדרי העולם, כשם שלית מחשבה תפיסא בי׳ כלל<sup>54</sup> [והגם שהתורה „ירדה ונסעה כו״<sup>53</sup> ובאה בהתלבשות בהבנה והשגה למטה, עד ש„נקראת על שמו״<sup>55</sup>, אך

וענין זה נפעל ע״ז שבנ״י בכל דור ודור מצייתים ל„שופטים“ ו„יועצים“ של דורם - כמבואר בפוסקים<sup>42</sup>, ש„שופטים ושוטרים תתן לך בכל שערך“ הוא ציווי עיקרי ויסודי<sup>43</sup> בכל המקומות, גם בחוץ לארץ, ובכל הזמנים, גם בזמן הזה (בתור שליחותם של ב״ד הראשונים)<sup>44</sup>, וכמו שנאמר בפרשתנו<sup>45</sup> - „ובאת גו׳ אל השופט אשר יהי׳ בימים ההם“<sup>46</sup> ודרשת והגידו לך את דבר המשפט, ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך“, עד שה„שופט אשר יהי׳ בימים ההם“ בכל דור הוא „כשמואל בדורו כו׳ (עד) כמשה בדורו“<sup>47</sup>.

ושלימות ענין השופט והחכם הוא

(42) רמב״ם הל׳ סנהדרין פ״א ה״א ב, ע״פ סנהדרין נו, ב. מכות ז, א. וראה אנציקלופדי תלמודית ערך בית דין בתחלתו (ע׳ קנ). וש״נ.

(43) ראה חינוך מצוה תצא: המצוה הזאת עמוד חוק בקיום הדת.

(44) גיטין פח, ב ובתוד״ה במילתא. ב״ק פד, ב. טור חו״מ סימן א. וראה רמב״ם הל׳ סנהדרין פ״ה ה״ח (בנוגע לחוץ לארץ). וראה אנציקלופדי תלמודית שם ע׳ קנא. ע׳ קסא ואילך. וש״נ.

(45) יו, ט״י.

(46) „אין לך אלא שופט שבימך“ - פרש״י

עה״פ, מר״ה כה, ריש ע״ב. וראה גם ספרי עה״פ.

(47) ר״ה שם. פרש״י פרשתנו יט, יז (ד״ה

אשו); טור חו״מ סכ״ה (ושם הובא רק שיפתח בדורו כשמואל בדורו). וראה של״ה פרשתנו שעז, א-ב.

ואיתא בראשונים (ראש״ס סנהדרין ספ״ג. ב״ק

קרב, ב. מרדכי סנה׳ שם סתש״ט. ועוד. וראה

אנציקלופדי תלמודית ערך ב״ד הגדול ע׳ קפ.

וש״נ) - שבזמן הזה שאין לנו ב״ד הגדול, כל

ב״ד חשוב שבדור נקרא ב״ד הגדול. וברמב״ם

ריש הל׳ ממרים (בנוגע לב״ד הגדול): כל מי

שמאמין במשה רבינו ובתורתו חייב לסמוך מעשה

הדת עליהם ולהשען עליהם.

(48) אבות פ״ו מ״א (הפרק דשבת זה).

(49) שם פ״א מ״ו. שם מט״ז.

(50) הבא להלך, ראה בארוכה לקו״ש ח״ט ע׳

182 ואילך. ספר השיחות תשמ״ח ח״א ע׳ 211

ואילך.

(51) יו, ח ואילך, יח, יד ואילך.

(52) ראה שבת פח, ב. פסחים נד, א (וש״נ).

מדרש תהלים צ, ג. ב״ר פ״ח, ב. תנחומא וישב ד.

וש״נ. זח״ב מט, א. וראה סה״מ תש״ח ס״ע 272.

(53) תניא פ״ד.

(54) תקו״ז בהקדמה (יו, א).

(55) ראה קידושין לב, ריש ע״ב (ובפרש״י).

ע״ז יט, א.

ויש לומר לכאורה, שתורה ונבואה הם בכללות ע"ד החילוק בין „שופטיך” ו„יועציך”: שופט ענינו – לפסוק דיני התורה, וזה בא בדרך ציווי וגזירה. יועץ נותן עצה ש„מלובשת” בלבושים של שומע העצה, בהבנתו והשגתו – ע"ד ענין הנבואה<sup>66</sup> (הקשורה<sup>67</sup> עם כליות יועצות<sup>68</sup>, בחי' נצח והוד<sup>69</sup>), שהנביא (שאינו שופט<sup>70</sup>) נותן עצה בנוגע להנהגה בעניני העולם („דברים העתידיים להיות בעולם”), „כגון, לכו למקום פלוני או אל תלכו עשו מלחמה היום או אל תעשו כו”<sup>71</sup>.

וכשם שישנו הציווי לשמוע ל„שופטיך” בכל הזמנים, כמ"ש בפרשתנו: „ובאת גו' אל השופט אשר יהי' בימים ההם” (כנ"ל ס"ו), כן הוא גם בנוגע לנביאים – כמ"ש אח"כ בהמשך הפרשה<sup>72</sup>: „נביא מקרבך מאחריך כמוני יקים לך ה' אלקיך אליו תשמעו”, וכפי שמאריך הרמב"ם בספר המדע<sup>58</sup>, ש„מיסודי הדת לידע שהאל מנבא את בני האדם”, ועל המצוה לשמוע לנביא, כמבואר שם<sup>73</sup> פרטי הדינים בזה.

כיון שהרמב"ם מביא זאת בספר

היא נשאת בעצם מהותה – עצם התורה – למעלה מהבנה והשגה]. ולכן גם אופן פעולת התורה בעולם – הוא בעיקר בדרך ציווי ופס"ד מלמעלה.

משא"כ נבואה – אע"פ שהיא דבר הוי', הרי היא התגלות אלקות לנבראים, „גילה סודו אל עבדיו הנביאים”<sup>56</sup>, בגדרם הם<sup>57</sup> (אם ישנם התנאים דחכם גבור כו'<sup>58</sup>), שנקלט בדעתו ושכלו של הנביא, באופן שמתאחד עם זה<sup>59</sup> – „מתלבשת בשכלם והשגתם במראה הנבואה וגם במחשבתם ודיבורם כמ"ש<sup>60</sup> רוח ה' דיבר בי ומלתו על לשוני”<sup>61</sup>, וענין הנבואה צריך לבוא בגלוי דוקא בדיבור, „כל לשון נבואה אדם המכריו ומשמיע לעם כו' והוא מגזירת ניב שפתיים<sup>62</sup> כו”<sup>63</sup>, לא כתורה שיכולה (מצד ענינה) להשאר במחשבה; וגם לתוכן הנבואה יש שייכות לעולם, „אינן” הנביא עומד אלא להודיענו דברים העתידיים להיות בעולם כו”<sup>65</sup>.

(56) עמוס ג, ז.

(57) ראה שער רוח"ק ושער הייחודים (להאריז"ל) בתחלתם.

(58) רמב"ם הל' יסודי התורה רפ"ז.

(59) ראה בארוכה לקו"ש חכ"ג ע' 86 ואילך.

(60) שמואל"ב כג, ב.

(61) שעהיוה"א ספ"ב. ולהעיר מתו"ח בא קמ, ב ואילך.

(62) ישע"י נו, יט.

(63) פרש"י וארא ז, א.

(64) רמב"ם שם פ"י ה"ג.

(65) כולל גם „לצוות על דברי התורה ולהזהיר העם שלא יעברו עלי” (שם פ"ט ה"ב), ואפילו בנוגע לנביא עצמו, „להרחיב לבו ולהוסיף דעתו כו” (שם ספ"ז) – תכלית ומטרה השייכת להעולם וההאדם כו”.

(66) ראה אוה"ת נ"ך ע' ששה, מוח"ג קצג, ב.

(67) שער הנבואה להאריז"ל, הובא בשעהיוה"א פ"ה (פ, א).

(68) ברכות סא, סע"א. וש"נ.

(69) ראה ספר הליקוטים דא"ח-צ"צ ערך עצה ע' שנה. וש"נ.

(70) ראה הקדמת הרמב"ם לפירוש המשניות ד"ה והחלק השני בסופו.

(71) רמב"ם שם פ"ט ה"ב.

(72) יח, טו.

(73) פרק ז"י.

- בבחי' "יועציך" (ע"ד הנבואה), המשכה (עצה) שמתקבלת אצל האדם (באופן שיש לו שייכות לזה כבר "בתחלה", וזה מאפשר לו לקבל באופן פנימי את גילוי האלקות בימות המשיח, הן ד"שופטיך" והן ד"יועציך", כנ"ל).

ולכן הלכה היא לדורות - גם בזמן הגלות - ש"מיסודי הדת לידע שהאל-מנבא את בני האדם", שתמיד (בכל הדורות) שייך הענין דגילוי הנבואה למטה, עד לדרגת נבואה שהיא מעין דנבואת משה, "נביא"<sup>82</sup> אקים להם מקרב אחיהם כמוך"<sup>83</sup> - שלימות ענין הנבואה, כמבואר ברמב"ם בארוכה<sup>84</sup>.

ועפ"ז יש לומר הטעם לכך שהרמב"ם מאריך<sup>84</sup> בנוגע לאופן נבואת משה, דלכאורה: מאי דהוה הוה<sup>85</sup> - למאי נפק"מ בזה בספר הלכות הלכות לבנ"י בכל הדורות? ואם זה נוגע לזמן שלאחרי ביאת המשיח כאשר "משה עמהם"<sup>86</sup>, הרי יראו זאת בעצמם, ואין צריך לומר הלכה על זה עכשיו?

והביאור בזה: בכל הדורות - גם לפני תח"מ של משה - נוגע ההלכה לדעת ש"האל-מנבא את בני האדם" (גילוי אלקות בגדרי הנבראים), עד

"הלכות הלכות"<sup>74</sup> (ובאריכות גדולה), ועם ההקדמה שזהו "מיסודי הדת" - מובן, שזוהי הלכה הנוגעת לבנ"י בכל הדורות. והגם שאמרו תז"ל<sup>75</sup>, "משמתו נביאים האחרונים חגי וזכרי" ומלאכי נסתלקה רוח הקודש מישראל" - דובר פעם<sup>76</sup> הפירוש בזה שזה לא נתבטל לגמרי (אלא, "נסתלקה", אבל לא "בטלה" או "פסקה"<sup>77</sup>), וכדמוכח מזה שגם לאחרי זה מצינו השראת רוח הקודש אצל כמה וכמה<sup>78</sup> (וכמובן גם מזה שבספרו הלכות - בין כל התנאים בנוגע לנבואה - אין הרמב"ם מביא שום תנאים בנוגע לזמן הנבואה, משמתו נביאים האחרונים<sup>79</sup>).

ויתירה מזו: הרמב"ם כותב באגרת תימן<sup>80</sup>, שבשנה מסויימת (כמפורט שם) "תחזור הנבואה לישראל", "ואין ספק שחזרת הנבואה היא הקדמת משיח (שנאמר<sup>81</sup> ונבאו בניכם ובנותיכם וגו')",

ויש לומר שהביאור בזה מובן ע"פ המדובר לעיל בענין "ויועציך כבתחלה", שבכדי שיוכלו לקבל את הגילויים דימות המשיח, צריכה להיות התחלה בזה בהעבודה עתה - בזמן הזה

(74) הקדמת הרמב"ם לספר הדת.

(75) יומא ט, ב. סוטה מח, ב. תוספתא שם

"פ"ג, ד. סנהדרין יא, א.

(76) לקו"ש ח"ד ע' 72 ואילך.

(77) כהלשון בגמ' סוטה שם בנוגע לכמה דברים שבטלו.

(78) ראה שערי קדושה (להרח"ו) שער ג פרק ז. פרקי גילויים להר"ר מרגלית בפתחתו לשו"ת ז. השמים. ושו"נ. וראה גם לקו"ש שם ע' 73.

(79) ראה לקו"ש שם ובהערה 25.

(80) פרק ג.

(81) יואל ג. א.

(82) פרשתנו יח, יח.

(83) דאף שנאמר "ולא קם נביא עוד בישראל

כמשה" (ברכה לד, י. וראה רמב"ם שם פ"ו ה"ו),

הרי מפרש תומ"י שזהו בענין "אשר ידעו ה' פנים

אל פנים". וכמובן מההבטחה בפרשתנו "נביא

מקרבך מאחריך כמוני גו'", "נביא אקים להם

מקרב אחיהם כמוך" (כפנינים), ראה גם לקו"ש

ח"א ע' 59.

(84) שם.

(85) ע"ד יומא ה, ב. ועוד.

(86) יומא שם. וראה תוד"ה אחד - פסחים

קיד, ב.

השלימות בזה כפי שהי' אצל משה<sup>87</sup>. ויתירה מזו - בכל דור שייך ש, נביא אקים להם גו' כמוך", כפי שמבאר הרמב"ם<sup>88</sup> ש, כל נביא שיעמד אחר משה רבינו אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה כו', כלומר, שכל נביא הוא המשך של נבואת משה ותורתו<sup>89</sup> (אלא שבגילוי הנבואה ישנם חילוקי דרגות, כמבואר ברמב"ם<sup>90</sup>). ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

י. ע"פ הנ"ל יובן החידוש בדורות האחרונים בכלל ובפרט בדורנו זה ובפרט בזמן זה, שע"פ הכרות והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו כבר סיימו הכל (כנ"ל ס"א), וע"פ כל הסימנים אוחזים כבר ברגעים האחרונים לפני הגאולה:

מהזמן שהתורה צוותה „שופטים ושוטרים תתן לך בכל שעריך” ובמשך הדורות מאז, ובפרט הדורות (הקודמים) בגלות - כיון שלא זכו והגאולה לא באה או, ה"ז ראי' שעדיין לא נסתיימו מעשינו ועבודתינו ועדיין נותר רושם מענין ד, „חטאינו” (ש, מפני חטאינו גלינו מארצנו<sup>93</sup>), שבגלל ההעלם והסתר דעולם עדיין לא אחזו בשלימות בהמצב וזמן ד, „שופטיך” (ובפרט ד), „יועציך”, והיו צריכים ל, „שוטרים” (לכפות שיתנהגו ע"פ משפט השופטים).

אבל לאחרי הריבוי הכי מופלג ד, „מעשינו ועבודתינו” במשך כל הדורות, מובן שמתקרבים יותר ויותר למצב זה.

ובמיוחד בדורות האחרונים, כאשר נתוסף הענין דגילוי פנימיות התורה, החל מה, „מצוה לגלות זאת החכמה” בזמן האריו"ל<sup>94</sup>, ואח"כ - „יפוצו מעינותיך חוצה”<sup>95</sup> ע"י רבותינו נשיאנו

ובפרט לאחרי ש, תחזור הנבואה לישאל", שהיא „הקדמת משיח” (כנ"ל) - הנבואה שתהי' במשיח צדקנו (ש, נביא<sup>90</sup> גדול הוא קרוב למשה רבינו<sup>91</sup>), ואמרו חז"ל<sup>92</sup> ש, „גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון”, ובכל דור ודור ישנו אחד הראוי לזה - לכן צריכים לדעת בתור הלכה גם בזמן הזה (עוד קודם הגאולה), שישנה המציאות דגילוי הנבואה (אצל משיח עוד לפני הגאולה), כמעין והתחלה („יועציך כבתחלה”) לשלימות גילוי הנבואה לאחרי הגאולה. היינו שאין זה חידוש שיתחדש רק לאחרי הגאולה, אלא שהתחלה בזה נפעלת עוד קודם בבחי' „יועציך כבתחלה”, ולכן כותב זאת הרמב"ם בספר ההלכות שלו (ובפרט

(87) לקו"ש חכ"ג ע' 91. ע"ש.

(88) שם פ"ח ה"ב.

(89) נבואת משה (שלימות הנבואה) מאמתת אמיתית התורה (ראה לקו"ש ח"ט ע' 185).

(90) רמב"ם ה"ל תשובה פ"ט ה"ב.

(91) ובתנחומא (ס"פ תולדות) משמע שהוא נביא גדול ממה - ראה לקו"ש ח"ו ע' 254. ועצ"ע.

(92) ראה שמור"פ ב"ב, ד. וז"א רנג, א. שער הפסוקים פ' וחי. תו"א ר"פ משפטים. ועוד.

(93) נוסח תפלת מוסף דיו"ט.

(94) אגה"ק סכ"ו (קמב, ב).

(95) ראה אגה"ק דהבעש"ט - נדפסה בכתר שם טוב בתחלתו. ובכ"מ.

ובפרט ע"י הגילוי תורת חסידות חב"ד, בהתלבשות בחכמה בינה ודעת בהבנה והשגה, באופן שזה מובן אפילו בשכל דנפש הבהמית - עכ"פ בכח"י, "עצה טובה קמ"ל" - שמתקבלת בשכל ורגש האדם, וע"י גילוי פנימיות התורה בחב"ד שבשכל ("יועציך") - עד באופן ד"טועמי" חיים זכו<sup>102</sup> (שע"י הטעימה טועמים את עצם הדבר) - נעשה שער ("שעריך") והתחלה ("יועציך כבתחלה") לגילוי פנימיות התורה לע"ל, וע"י הטעימה והתחלה עכשיו - נעשים בנ"י וכל העולם כלי פנימי לגילוי פנימיות התורה שלאחרי זה ע"י משיח צדקנו<sup>103</sup>.

ובכל זה גופא נתוסף עוד יותר בדורנו זה - כאשר ישנה השלימות דיפוצו מעינותיך חוצה בכל קצוי תבל, ובאופן המובן בשכל בני אדם, אפילו של זה הנמצא בחוצה שאין חוצה לימנו, וגם - תרגום פנימיות התורה ותורת החסידות בלשון עם ועם<sup>104</sup> (רוסית<sup>105</sup>, וכיו"ב) ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא

ורבותינו נשיאינו ממלאי מקומו - שאלות חסידים בענינים גשמיים (ראה אגה"ק שלו הידועה ד"ה נפש השפלה - אגרות קודש אדה"ו סס"ה (ע' קנא ואילך)), וענה עליהן (ראה ס' שעורים בספר הניא לאגה"ק שם (ע' 1585)).

102 שער הכוונות ענין טבילת ערב שבת. פע"ח שער יח רפ"ג. ועוד. וראה בכ"י לקו"ש חט"ו ע' 282 ואילך. ח"ב ע' 173. וש"נ.

103 ראה לקו"ת צו יז, א"ב. שער האמונה פנ"ו ואילך. סהמ"צ להצ"צ מצות מינוי מלך פ"ג.

104 ראה לקו"ש ח"ג ע' 862 ואילך. חכ"ד ע' 10. חכ"ו ע' 299 ואילך. שם ע' 315. סה"ש תשמ"ח ח"ב ע' 629. לקו"ש חל"ו ע' 43. וראה לקו"ש ח"ג ע' 180.

105 105 וראה סה"ש שם הערה 54. לקו"ש ח"ג שם.

- שעל ידם, תחזור נבואה לישראל" (בלשון הרמב"ם הנ"ל)<sup>96</sup>, "גלה סודו אל עבדיו הנביאים", הם הנם נביאי דורנו<sup>97</sup> עד "נביא מקרבך גו' כמוני" (בהיותו אתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא<sup>98</sup>), והם "שופטיך" ו"יועציך" דדורנו:

הן "שופטיך" - בהיותם נשיאינו, שנשיא (מלשון התנשאות) הוא למעלה שלא בערך מאלו שעליהם הוא נשיא (ע"ד מ"ש<sup>99</sup>, ויגבה מכל העם משכמו ומעלה<sup>100</sup>), וגם רבותינו המלמדים תורה לכל העם - ע"ד "שופטיך"; והן "יועציך" - הנותנים עצות בעניני תורה ויראת שמים<sup>100</sup>, עד גם עצות בענינים גשמיים (ענין הנביאים)<sup>101</sup>.

96 ראה לקו"ש ח"ב ע' 589.

97 "הבעש"ט ז"ל אשר כמוהו לא הי' מימות הראשונים פלאי פלאות נסים היוצאים מהטבע אשר היו נראים על ידו כאשר שמעתי מאדמו"ר נ"ע שהוא ותלמידו הה"מ נ"ע היו רואים מסוף העולם ועד סופו ממש בעין ראי' והיו אומרים מה שהיו רואים כאשר הי' נראה בעליל לתלמידיהם, והיינו ע"י שהי' גלוי לפניהם אור שנברא ביום ראשון שהשי"ת גנוז בתורה, הנה כל אלה המופתים האמיתים מגלים גילוי א"ס ב"ה הבבע"ג. גם מוקני נ"ע שמענו עתידות קולע אל השערה" (ספר החקירה להצ"צ מצות עדות ספ"ה (סה, סע"א). ורא שם נ, סע"א).

98 זח"ג רעג, א. תקו"ו תס"ט (קיב, רע"א. קיד, רע"א). ובב"ר פנ"ו, ז: "אין דור שאין בו כמשה". וראה תניא פמ"ד (סג, א). אגה"ק ביאר לסי' י"ך בסופו (קמז, ב).

99 שמואל"א י, כג.

100 ראה אגה"ק סכ"ב (קלד, א).

101 אגה"ק שם. - ואף שכתב אדה"ו שם "זכרו ימות עולם כו' ואי' איפוא מצאתם מנהג זה כו' להיות מנהגו ותיקונו לשאלו בעצה גשמיות כדת מה לעשות בעניני העולם הגשמי כו' כ"א לנביאים ממש אשר היו לפנים מישראל כו'" - מ"מ, ידוע שלאחרי זה נתקבלו אצל אדה"ו -

האחרונים שהגלות - שצריכה להיות עבודה בהתאם מדה כנגד מדה למצב הגאולה:

לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו שאפשר להגיע אליהם - שצריכים לקבל על עצמם ולקחת על עצמם (ביתר חוזק) את ההוראות ועצות ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו - "מאן מלכי רבנן"<sup>111</sup> בכלל, ובפרט נשיא דורנו - הבא בהמשך לרבנותינו נשיאנו שלפניו - שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו,

וכציווי התורה הנ"ל<sup>82</sup>: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודיבר אליהם את כל אשר אצונו", "אליו תשמעון"<sup>72</sup>, וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל, שאם יש לאחד המעלות והשלמויות שצריכים להיות לנביא ומראה אותות ומופתים - כפי שראינו ורואים בהמשך קיום ברכותיו אצל נשיא דורנו - הרי "אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעון", עי"ז ש"יאמר דברים העתידים להיות בעולם ויאמנו דבריו"<sup>112</sup> (כפי שראו זאת אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר),

ויתירה מזו: "נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא - כפי שהוא בנוגע לנשיא דורנו, ונמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' - הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה"<sup>113</sup>; וצריכים לציית לו תיכף ומיד עוד

דורנו, ובאופן ההולך ומוסיף ואור, עד כימים האחרונים - גם נדפס (ספר התניא, תושב"כ דחסידות<sup>106</sup>) ב"ברייל", הכתב עבור "סגי נהור"<sup>107</sup> ר"ל (כמדובר לעיל<sup>108</sup>).

וע"פ ההכרזה הנ"ל דכ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר סיימו את כל עניני העבודה, כולל העבודה דרבנותינו נשיאנו כ"שופטיך" ו"יועציך" עד היום הזה, ו"אכשור דרי"<sup>109</sup> כפשוטו - מובן, שכבר הגיע הזמן ד"ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחלה" בתכלית השלימות (ואין צריכים לשוטרים, כיון שכבר הכל מבורר), לאחרי הטעימה והתחלה בזה ע"י רבותינו נשיאנו<sup>110</sup>.

יא. מזה מובן הלימוד שישנו לכל אחד בעמדתו בשבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, הרגעים

106) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר - נדפס בקיצורים והערות לתניא ע' קיח ואילך. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רסא ואילך. וראה שם ח"ה ע' ז.

108) שזוהו מפני שהוא "סגי נהור" כפשוטו - מפני ריבוי אור שנכנס בעין, וחסר בהכסויים כו' (ראה אוה"ת בראשית תרלה, ב. סה"מ תרס"ח ע' לב. המשך תער"ב ח"א ע' ערה. ח"ב ס"ע א"כד ואילך). ועוד יש לומר, שע"י הירידה העדר הראי' (לפי שעה), נעשה אח"כ גילוי אור וראי' ביתר שאת וביתר עוז, כיתרון האור מן החושך (קהלת ב, יג).

108) סה"ש תשנ"א ח"ב ע' 764 ואילך.  
109) לשון חז"ל - יבמות לט, ב. חולין צג, ב.

110) ראה פיה"מ להרמב"ם שבערה 8: ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחלה. . . זה יהי' בלי ספק כשיכון הבורא ית' לבות בני אדם ותרבה זכותם ותשוקתם לשם יתברך ותגדל חכמתם לפני בוא המשיח כו'".

111) ראה גיטין סב, א.

112) רמב"ם שם רפ"י.

113) שם ה"ה.

ועצות טובות שלו - ובלשון רבים (ה"שופטיך" ו"יועציך"), ריבוי משפטים וריבוי עצות, נוסף על כך שזה בא (ומיוסד על ההוראות ועצות) ד"שופטיך" ו"יועציך", "מאן מלכי רבנן", ורבותינו נשיאינו בדורות שלפני זה - שאז יש לזה גם התוקף המובן לכל א' בבחי' עצה טובה (לא רק בדרך ציווי), שאפילו אם הוא אוחז מעצמו (ואפילו אם יש לו ע"פ תורה ושו"ע ממה לאחוז מעצמו), הרי יחיד ורבים הלכה כרבים<sup>118</sup> - כדעת ה"שופטיך" ו"יועציך" - רבים.

וע"י הקבלה וקיום ההוראות ד"שופטיך" ו"יועציך" שבדורנו - נעשה עי"ז גופא המעין והתחלה דקיום התפלה<sup>119</sup>, השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה" בגאולה האמיתית והשלימה (כנ"ל), במכ"ש מזה ש"סוף מעשה במחשבה תחלה"<sup>120</sup>, עאכו"כ שזה כבר גם בדיבור ("ניב שפתיים", ענין הנבואה), כנהוג לאחרונה לבטא את הדברים בדיבור, כולל ובמיוחד - שהנה הנה באה הגאולה.

- ועפ"ז ישנו גם מענה על השאלה ששואלים על כך שמדברים לאחרונה שהגאולה באה תיכף ומיד ממש - לכאורה: כיצד זה יכול לעבור ולהצלית בצורה חלקה כל כך; כיצד יגיבו בני הבית על זה, ומה יאמר העולם על כך?!

"קודם שיעשה אות", ו"אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר<sup>114</sup> לא תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאימנו וידעו כי ה' בקרבם ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו"<sup>113</sup>, כיון שמאמינים בדברי הנביא, לא משום שאלו דבריו של הנביא, אלא משום שאלו דברי הקב"ה ע"י נביא זה!

[אפילו לא דברי הקב"ה שנאמרו ע"י נביא שני, אבל לא נאמרו אליו].

ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה"שופטיך" ו"יועציך" ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני"ו וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע לחיי והנהגת היום יום הכללית, גם ב"בכל דרכיך (דעהו)" ו"כל מעשיך (יהיו לשם שמים)"<sup>115</sup>,

עד - הנבואה העיקרית - הנבואה<sup>116</sup> ש"לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא"<sup>117</sup>.

וביחד עם זכות זו - יש לכל אחד מאנשי דורנו האחריות לקבל על עצמו "שופטיך" ו"יועציך", ולציית להוראות

(114) ואתחנן ו, טו.

(115) משלי ג, ו. אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם הל' דיעות ספ"ג. טושו"ע או"ח סרל"א.

(116) לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזוהו בודאות - ראה מאמרי אדה"ו הקצרים ע' שנה"ו.

(117) שה"ש ב, ה ובשהש"ר עה"פ.

(118) ברכות ט, א. וש"נ.

(119) ולהעיר שזוהי ברכה הי"א בתפלת שמונה עשרה, אשר ענין אחד עשר הוא בחי' כתר, שלמעלה מהשתלשלות דע"ס (ע"ד בחי' שופט שהוא שלא בערך להנשפטים), הכולל ונמשך גם בע"ס (ע"ד בחי' יועץ).

(120) פיוט "לכה דודי".

לך בכל שעריך" הוא בזה, שהוראות ה"שופט" ו"יועץ" הכללי נמשכים ועוברים ע"י ה"שופט" ו"יועץ" הפרטי שבכל נפש האלקית - שכל ה"שערים" (אברים גשמיים) שלו מונהגים ע"י ג' המוחין שלו ("שופטיך"), ומדותיו שבלב ("יועציך"), שכל ומדות דנפשו האלקית, הלומדת ומבינה את הוראות התורה, ובפרט כפי שמתבאר ע"י "שופט" הדור כ"ק מו"ת אדמו"ר, ימוריד זאת במדות הלב שלו, אהבה ויראה וכו'<sup>122</sup>.

היינו, שלימוד התורה שלו צריך להיות לימוד שמביא לידי מעשה, המתבטא בהנהגתו בפועל - הן בכח הראי' שלו, הן בכח השמיעה שלו, הן בחוש הריח שלו והן בדיבור וטעימה (בפה) שלו.

ובכל אחד מהם - בשני הכיוונים דימין ושמאל, עשה טוב וסור מרע, שכנגד זה הם הב' עינים, ב' אזנים וב' נחירי האף. וגם הפה - טועם ("חך אוכל יטעם"<sup>123</sup>) הן טעם מתוק והן טעם מר<sup>124</sup>. כלומר, שהוראת השופט (ובפרטיות - השכל דנה"א) מקיפה ומורה כיצד צריך להתנהג בכל הענינים בחיים - "מטעמים" לשון רבים (כמבואר בתניא<sup>125</sup>), הן הענינים שהם "מתוקים" והן הענינים שהם "מרים" (בחיצוניות), אבל - מגלים בזה (וזה חלק מהוראת השופט), שבאמת ובפנימיות גם הדבר המר הוא "מתוק",

והמענה הוא, שאילו עניני הגאולה היו חידוש, אולי הי' מקום לשאלה; אבל היות שהגאולה אינה חידוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר ("כבתחלה") וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי' "ויועציך כבתחלה") - לא יהי' פלא כאשר הגאולה באה תיכף ומיד ממש!

יב. ובפשטות:

בעמדנו בהתוועדות חסידים בד' אמות דכ"ק מו"ת אדמו"ר נשיא דורנו - צריך כל אחד, אנשים נשים וטף, לכל לראש לקבל על עצמו החלטות טובות לקיים את כל ההוראות טובות ועצות שדוברו בהתוועדות - מיוסד על תורה שבכתב ותורה שבע"פ, ודברי תורה והוראות דרבתינו נשיאינו.

שיהי' "שופטים תתן לך בכל שעריך", שכל ז' שערי האדם, ב' העינים וב' האזנים שלו, ב' נחירי האף ופיו - יונהגו ע"פ הוראות תורתנו הקדושה כפי שנמסרו ע"י "מאן מלכי רבנן" בכלל, ובפרט ע"י ה"שופט" ו"יועץ" הדור - נשיא דורנו,

ובפרטיות יותר: כשם שישנו שופט ונביא בכל דור, וזהו "מיסודי הדת", שתמיד ובכל מקום ישנו גילוי אלקות למטה - עד"ז הוא גם בפרטיות בתוך יהודי בעצמו, שיש לו נשמה, שהיא "חלק אלוקה ממעל ממש"<sup>121</sup>, ממש גם בפירושו שזה קיים באופן נצחי (גם כפי שירדת למטה בעולם הזה הגשמי).

ותוכן ההוראה ד"שופטים גו' תתן

(122) ראה שם פ"ג.

(123) איוב יב, יא.

(124) ראה רמב"ם הל' דיעות פ"ד.

(125) פכ"ז.

(121) תניא רפ"ב.



דגניוה, כהארון שנגנזו<sup>131</sup> וכיו"ב), ע"ד שופט ונביא שקיים (נצחי) בכל דור (כסימן לגילוי אלקות בעולם באופן תמידי) - שממנה הושתת כל העולם כולו<sup>132</sup>. ושני הענינים באבן השתי - (א) נקודה אחת (ב) הכוללת הכל (ממנה הושתת כל העולם) - מרומזים גם באותיות ד, שתי"ה<sup>133</sup> (ועד"ז בתיבת "ישת" ד, "ישת חושך סתרו" כנ"ל): היו"ד מורה על נקודת הביטול (קבלת עול) - ע"ד הענין ד, שופטיך", וה, שתה" מורה על התפשטות - כנראה בצורת האותיות ש, ת וה' - ע"ד הענין ד, יועיך".

ובהדגשה יתירה בשנה זו - הי' תהא שנת אראנו נפלאות, שכוללת את רוב האותיות ד, שתי"ה", ובמקום היו"ד (ה'ש"ת)<sup>133</sup> בא הנ"א; והכנה לשנה הבאה - הי' תהא שנת נפלאות בינה, עם המעלה דבינה (בחי' "יועיך" בערך לנקודת החכמה), ששרשה הוא למעלה מחכמה (ראי', אראנו)<sup>134</sup>.

ובשנה זו גופא - נמצאים כבר בסיום השנה, בחודש אלול - חודש החשבון דהשנה שעברה וחודש ההכנה לשנה הבאה. ובחודש זה כבר עברנו את ז' הימים הראשונים, ז' ימי ההיקף<sup>135</sup>

ואדרבה - מתיקות נעלית יותר מדבר שהוא לכתחילה מתוק (ע"ד המעלה דחסדים הנסתרים).

באופן - שכל הפרטים ופרטי פרטים דחיי היהודי הדורים ומונהגים ע"פ הוראות ה"שופט" ו"יועיך" שלו - נשמתו.

וכך גם בכללות יותר - כל איש ואשה הם ה"שופט" וה"יועיך" דביתם ובני ביתם, וצריכים להנהיג את הבית ע"פ הוראות ועצות התורה.

עד בכללות עוד יותר, כנ"ל - שכל יהודי, אנשים נשים וטף, מקבלים על עצמם ומקיימים את הוראות השופט ויועיך הדור. ומשפיעים כך על אשתו ובני ביתו, עד על כל אלו שיכול להגיע אליהם.

עד גם בכללות העולם - באופן שכל העולם, גם עולם מלשון העלם והסתרו<sup>126</sup>, עם כל פרטיו ופרטי פרטיו נעשה רשות היחיד חדור בנקודה האחת והיחידה ידחידו של עולם<sup>127</sup> (מלשון העלם למעליותא, מבחי' "ישת חושך סתרו"<sup>128</sup>), כפי שמגלה את עצמו "בקרבנו" ע"י "נביא אקים להם גו' כמוך", נשיא הדור ש"הוא הכל"<sup>129</sup>, "צדיק יסוד עולם"<sup>130</sup>,

ע"ד אבן השתי' - שנמצאת במקום מסויים בעולם הוזה הגשמי<sup>131</sup>, וקיימת תמיד בלי שינויים (אפילו לא השינוי

(132) שם נד, ב.

(133) ולהעיר שבשנת ה'ש"ת (שנת הסתלקות כ"ק מו"ח אדמו"ר) התחילה תקופה חדשה בפעולתו ועבודתו כו', ובפרט לאחרי שעברו יותר מארבעים שנה מאז, כאשר ניתן לבני"ל, לב לדעת ועינים לראות ואונים לשמוע" (תבוא כט, ג).

(134) ראה סה"מ מלוקט ח"ג ע' קסט. וש"נ.

(135) ראה שו"ת הרשב"א ח"א ס"ט. הובא ונת' בד"ה ויהי ביום השמיני תרע"ח, תש"ד, תש"ה, ועוד.

(126) ראה לקו"ת שלח לו, ד. ובכ"מ.

(127) ראה תניא ספ"ג. ובכ"מ.

(128) תהלים יח, יב.

(129) פרש"י הוקת כא, כא.

(130) משלי י, כה.

(131) יומא נג, ב.

ובנ"י ע"י עבודתם מעמידים זאת מחדש<sup>140</sup>, וביחד עם זה בית המקדש עצמו (שהוא בנוי ומשוכלל למעלה<sup>141</sup>) יורד מלמעלה למטה, ביחד עם קדש הקדשים ואבן השתי' שבו, שממנה הושתת כל העולם כולו.

ובעמדנו אחרי המשה עשר באב - שמולו ארי'<sup>142</sup>, ר"ת (אב) אלול, ראש השנה, יוהכ"פ הושענא רבה<sup>143</sup> - הנה מנהג ישראל לאחל לכל יהודי ולכל בנ"י: כתיבה ותחימה טובה<sup>144</sup>, וגמר חתימה טובה, לשנה טובה ומתוקה, בגשמיות וברוחניות וברוחניות ובגשמיות וגם יחד, והקב"ה ימלא משאלות לבב כל אחד ואחת מישראל לטוב,

ובפרט - בקיום בקשת ותביעת כל א' מישראל: „עד מתי"? „השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו ככתחלה", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, ותיכף ומיד ממש.

(מיום ראשון עד יום השבת), הכוללים את כל ימי השנה (שעברה והבאה) - ה"ז מתאים עוד יותר לערוך חשבון צדק וההכנות המתאימות לשנה הבאה בנוגע לעבודה הנ"ל ד, ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועצך ככתחלה".

ונוסף על זה כבר עברו שלשה שבועות (למעליותא) שלמים מה, שבעה דנחמתא, ואוחזים כבר בההפטורה ד, אנכי אנכי הוא מנחמכם<sup>136</sup>, מענה הקב"ה<sup>137</sup> על טענת בנ"י „ותאמר ציון עזבני אד' וה' שכחני"<sup>138</sup>, ובסגנון אחר - „עד מתי"? והקב"ה משיב ש, אנכי אנכי הוא מנחמכם, כולל - הנחמה בכפליים (אנכי אנכי) דגאולה האמיתית והשלימה.

יג. ויהי רצון, שע"י העבודה בקיום „שופטים גו' תתן לך בכל שעריך", באופן ד, ואשיבה שופטיך גו' הנ"ל - יקויים זה בפועל ממש, ב„שעריך" בארץ ישראל, וב„שעריך" דביהמ"ק השלישי, ש, טבעו בארץ שערי'<sup>139</sup>,

(140) ראה גם לקו"ש חי"א ע' 98. ועוד.

(141) פרש"י ותוס' סוכה מא, סע"א. ועוד.

(142) ספר יצירה פ"ה מ"ב. רש"י ר"ה יא, ב.

ועוד.

(143) של"ה במס' ר"ה שלו (ריג, א). ועוד.

(144) ראה דרכי חיים ושלום סתרפ"ד.

(136) ישע"י נא, יב.

(137) ראה אבודרהם בסדר פרשיות וההפטרות

בשם המדרש.

(138) שם מט, יד.

(139) איכה ב, ט. וראה במבד"ר פט"ו, יג.

ועוד.

# הוספה

## בשורת הגאולה

לז.

ע"פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה – וועגן דער הכרזה והודעה פון כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו<sup>1</sup>: „לאלתר לתשובה (ובמילא איז) לאלתר לגאולה“, אַז מ'האַט שוין אַלץ פאַרענדיקט, אויך דער „צופוצן די קנעפ“<sup>2</sup>, און עס דאַרף נאָר זיין „עמדו<sup>3</sup> הכן כולכם“<sup>4</sup> – און דאָס האָט מען שוין אויך פאַרענדיקט – אויף צו מקבל זיין פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש – איז פאַרשטאַנדיק, אַז מ'האַלט שוין איצטער באַ דעם זמן פון קיום היעוד „ואשיבה<sup>5</sup> שופטיך כו' ויועצריך“<sup>6</sup>, און נאָכמער: כבתחילה: מ'האַט שוין די התחלה דערפון, כדלקמן.

. . . בכל הדורות – אויך לפני תחה"מ של משה – איז נוגע די הלכה צו וויסן אַז „האל' מנבא את בני האדם“<sup>7</sup> (גילוי אלקות בגדרי הנבראים), ביז די שלימות בזה ווי ס'איז געווען באַ משה<sup>8</sup>. און נאָכמער – בכל דור איז שייך אַז „נביא אקים להם גו' כמוך“<sup>9</sup>, ווי דער רמב"ם איז מבאר<sup>10</sup> אַז „כל נביא שיעמד אחר משה רבינו אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה כו'“, ד.ה. אַז יעדער נביא איז אַ

---

1) „קול קורא“ ב„הקריאה והקדושה“ (סיון-תמוז תש"א. אלול תש"ב) – נדפסו באגרות-קודש אדמו"ר מהורי"צ ח"ה ע' שסא ואילך. שעז ואילך. תח ואילך. ח"ו ע' תל ואילך.

2) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

3) אגרות-קודש שלו ח"ד ע' רעט. וש"נ.

4) ראה „היום יום“ ט"ו טבת. ובכ"מ.

5) ישע' א, כו.

6) ראה פיה"מ להרמב"ם סנהדרין פ"א מ"ג, דמשמע שם ש„ואשיבה שופטיך גו'“ יהי עוד „לפני בוא המשיח“ וכחסיום בכתוב זה „אחרי כן יקרא לך עיר הצדק גו'“. וראה לקו"ש ח"ט

ע' 105 הערה 74.

7) רמב"ם הל' יסודי התורה רפ"ז.

8) לקו"ש חכ"ג ע' 71. ע"ש.

9) פרשתנו יח, יח.

10) שם פ"ח ה"ב.

המשך פון נבואת משה ותורתו (נאָר אין דעם גילוי הנבואה זיינען פאַראַן חילוקי דרגות, ווי דער רמב"ם איז מבאר<sup>11</sup>). ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובפרט לאחרי וואָס „תחזור הנבואה לישראל<sup>12</sup>“, וואָס איז „הקדמת משיח<sup>12</sup> – די נבואה וואָס וועט זיין באַ משיח צדקנו (וואָס „נביא<sup>13</sup> גדול הוא קרוב למשה רבינו“), ואמרו חז"ל<sup>14</sup> אַז „גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון“, און בכל דור ודור איז דאָ איינער וואָס איז ראוי לזה – דעריבער דאַרף מען וויסן אַלס אַ הלכה אויך בזמן הזה (נאָך פאַר דער גאולה), אז ס'איז דאָ די מציאות פון גילוי הנבואה (באַ משיח עוד לפני הגאולה), אַלס אַ מעין והתחלה (”יועציך כבתחלה“) צו שלימות גילוי הנבואה לאחרי הגאולה. דאָס הייסט, אַז דאָס איז ניט קיין חידוש וואָס וועט זיך אויפּטאַן ערשט נאָך דער גאולה, נאָר די התחלה בזה ווערט שוין אויפגעטאַן פריער בכח<sup>15</sup> ”יועציך כבתחלה“, דעריבער שרייבט עס דער רמב"ם אין זיין ספר הלכות (ובפרט אַז דער רמב"ם שרייבט בספרו אויך די הלכות וואָס זיינען נוגע לימות המשיח, אויך – די הקדמה לזה).

ע"פ הנ"ל וועט מען פאַרשטיין דעם אויפטו פון די לעצטע דורות בכלל ובפרט פון דעם איצטיקן דור ובפרט אין דעם איצטיקן זמן, וואָס לויט הכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו האָט מען שוין אַלץ פאַרענדיקט, און לויט אַלע סימנים האַלט מען שוין אין די לעצטע רגעים פאַר דער גאולה.

. . . מ'האָט די שלימות פון יפוצו מעינותיך חוצה בכל קצוי תבל, ובאופן המובן בשכל בני אדם, אפילו פון אַזאַ וואָס געפינט זיך אין חוצה שאין חוצה הימנו, און אויך – דער תרגום פון פנימיות התורה ותורת החסידות אין לשון עם ועם [רוסיש, וכיו"ב] דורך כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאופן דהולך ומוסיף ואור, ביז בימים האחרונים – אויך

(11) פ"ז ה"ו.

(12) רמב"ם אגרת תימן פ"ג.

(13) רמב"ם הל' תשובה פ"ט ה"ב.

(14) ראה שמו"ר פ"ב, ד. זח"א רנג, א. שער הפסוקים פ' ויחי. תו"א ר"פ משפטים. ועוד.

אָפּגעדרוקט (ספר התניא, תושב"כ פון חסידות<sup>15</sup>) אויף „ברייל“, דער כתב פֿאַר „סגי נהור“ ר"ל (כמדובר לעיל<sup>16</sup>).

וע"פ די הכרזה הנ"ל פון כ"ק מו"ח אדמו"ר, אַז מ'האַט שוין פֿאַרענדיקט אַלע עניני העבודה, כולל די עבודה פון רבותינו נשיאינו אַלס „שופטיך“ און „יועציך“ עד היום הזה, און „אכשור דריי"17 כפשוטו – איז פֿאַרשטאַנדיק, אַז ס'איז שוין געקומען די צייט פון „ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחלה“ בתכלית השלימות (און מ'דאַרף ניט אָנקומען צו שוטרם, ווייל ס'איז שוין אַלץ מבורר), לאחרי די טעימה והתחלה בזה דורך רבותינו נשיאינו<sup>18</sup>.

דערפון איז פֿאַרשטאַנדיק דער לימוד וואָס יעדערער האָט שטייענדיק אין שבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, די לעצטע רגעים פון גלות – אַז עס דאַרף זיין אַן עבודה בהתאם מדה כנגד מדה צו מצב הגאולה:

צו מפרסם זיין באַ זיך און ביי אַלע צו וועמען מ'קען דערגרייכן – אַז מ'דאַרף אויף זיך מקבל זיין און אויף זיך אָננעמען (מיט נאָכמער שטאַרקייט) די הוראות ועצות פון די „שופטיך“ און „יועציך“ שבדורנו – „מאן מלכי רבנן"19 בכלל, ובפרט נשיא דורנו – וועלכער קומט בהמשך צו רבותינו נשיאינו שלפניו – דער שופט דורנו ויועץ דורנו און נביא דורנו,

וכציווי התורה הנ"ל<sup>9</sup>: „נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודיבר אליהם את כל אשר אצונו“, „אליו תשמעון"20, וכפס"ד

15) מכתב כ"ק מו"ח אדמו"ר – נדפס בקיצורים והערות לתניא ע' קיח ואילך. אגרות קודש שלו ח"ד ע' רכא ואילך. וראה שם ח"ה ע' צ.

16) שיחת ש"פ עקב (סה"ש ה'תנש"א ע' 764 ואילך).

17) ל' חז"ל – יבמות לט, ב. חולין צג, ב.

18) ראה פיה"מ להרמב"ם שבהערה 6: ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחילה . . . זה יהי' בלי ספק כשיכון הבורא ית' לבות בני אדם ותרבה זכותם ותשוקתם לשם יתברך ותגדל חמתם לפני בוא המשיח כו'.

19) ראה גיטין סב, א.

20) פרשתנו יח, טו.

הרמב"ם הנ"ל, אַז אויב איינער האָט די מעלות ושלימויות וואָס אַ נביא דאַרף האָבן און באַווייזט אותות ומופתים – ווי מ'האָט געזען און מ'זעט בהמשך קיום ברכותיו באַ נשיא דורנו – איז „אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעון“, דורך דעם וואָס „יאמר דברים העתידיים להיות בעולם ויאמנו דבריו“<sup>21</sup> (ווי מ'האָט עס געזען באַ כ"ק מו"ח אדמו"ר),

און נאָכמער: „נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא – ווי דאָס איז בנוגע צו נשיא דורנו, און דאָס ווערט נמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' – הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה“<sup>22</sup>; מ'דאַרף אים פּאָלגן גלייך תיכף ומיד נאָך „קודם שיעשה אות“, און „אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר<sup>23</sup> לא תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו“<sup>22</sup>, וואָרום מ'איז מאמין אין דברי הנביא, ניט ווייל דאָס איז זיינע דעם נביא'ס רייד, נאָר ווייל דאָס איז דעם אויבערשטן רייד דורך דעם נביא!

. . . האָט מען די הוראה כנ"ל, אַז מ'דאַרף מפרסם זיין לכל אנשי הדור, אַז מ'האָט זוכה געווען אַז דער אויבערשטער האָט אויסגעקליבן און ממנה געווען אַ בעל-בחירה, וואָס מצד עצמו איז ער שלא בערך העכער פון אנשי הדור, אַז ער זאָל זיין „שופטיך“ און „יועצריך“ און דער נביא הדור, וועלכער זאָל אָנווייזן הוראות און געבן עצות בנוגע צו דער עבודה פון אַלע אידן און אַלע מענטשן פון דעם דור, בכל עניני תורה ומצוות, און בנוגע צו דעם אַלגעמיינעם טאָג טעגלעכן לעבן און אויפפירונגען, אויך אין „בכל דרכיך (דעהו)“ און „כל מעשיך (יהיו לשם שמים)“<sup>24</sup>,

21 רמב"ם שם רפ"י.

22 שם ה"ה.

23 ואתחנן ו, טז.

24 משלי ג, ו. אבות פ"ב מ"ב. וראה רמב"ם הל' דיעות ספ"ג. טשו"ע או"ח סרל"א.

ביז - די נבואה העיקרית - די נבואה<sup>25</sup> אַז „לאלתר לגאולה“ און תיכף ומיד ממש „הנה זה (משיח) בא“<sup>26</sup>.

. . . און דורך דער קבלה וקיום ההוראות פון „שופטיך“ און „יועציך“ שבדורנו - ווערט דורך דעם גופא דער מעין און התחלה פון קיום התפלה<sup>27</sup> „השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה“ בגאולה האמיתית והשלמה, במכ”ש פון דעם וואָס „סוף מעשה במחשבה תחלה“<sup>28</sup>, עאכו”כ אַז דאָס איז שוין אויך אין דיבור („ניב שפתיים“, ענין הנבואה), ווי ס’איז נהוג לאחרונה צו אַרויסברענגען די דברים בדיבור, כולל ובמיוחד - אַז אַט אַט קומט די גאולה.

- וואָס עפ”ז האָט מען אויך אַן ענטפער אויף דער שאלה וואָס מ’פרעגט אויף דעם וואָס מ’רעדט לאַחרונה אַז די גאולה קומט תיכף ומיד ממש - לכאורה: ווי קען דאָס אַזוי גלאַטיק דורכגיין און מצליח זיין; ווי וועלן די בני־בית זיך אַפּרופּען אויף דעם, און וואָס וועט די וועלט זאָגן אויף דעם?! איז דער ענטפער, אַז אויב די עניני הגאולה וואָלטן געווען אַ חידוש, וואָלט אפשר געווען אַן אַרט אויף דער שאלה; וויבאַלד אָבער אַז די גאולה איז ניט קיין חידוש דבר, נאָר כל עניני הגאולה האָבן זיך שוין אָנגעהויבן („כבתחלה“) און זיינען שוין נמשך ונתקבל געוואָרן אין עולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי’ „ויועציך כבתחלה“) - וועט ניט זיין אַ פלא ווען די גאולה קומט תיכף ומיד ממש!

(משיחות ש”פ שופטים, ד’ אלול תנש”א)



(25) לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא, שזהו בודאות - ראה מאמרי אדה”ז הקצרים ע’ שנה-ו.

(26) שה”ש ב, ח ובשהש”ר עה”פ.

(27) ברכה הי”א דתפלת העמידה.

(28) פיוט „לכה דודי“.

ע"פ המדובר כמה פעמים ובפרט לאחרונה – בנוגע להכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו: „לאלתר לתשובה (ובמילא) לאלתר לגאולה“, שכבר סיימו הכל, גם את „צחצוח הכפתורים“<sup>2</sup>, וצריך רק להיות „עמדו<sup>3</sup> הכן כולכם“<sup>4</sup> – וגם את זה כבר סיימו – לקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש – מובן, שאוחזים כבר עתה בזמן של קיום היעוד „ואשיבה<sup>5</sup> שופטיך גו' ויועציק“, ויתירה מזו: כבתחילה: כבר ישנה ההתחלה בזה, כדלקמן.

. . . בכל הדורות – גם לפני תחה"מ של משה – נוגע ההלכה לדעת ש„הא-ל מנבא את בני האדם“<sup>7</sup> (גילוי אלקות בגדרי הנבראים), עד השלימות בזה כפי שהי' אצל משה<sup>8</sup>. ויתירה מזו – בכל דור שייך ש„נביא אקים להם גו' כמוך“<sup>9</sup>, כמבואר ברמב"ם<sup>10</sup> ש„כל נביא שיעמד אחר משה רבינו אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה כו““, כלומר, שכל נביא הוא המשך נבואת משה ותורתו (אלא שבגילוי הנבואה ישנם חילוקי דרגות, כמבואר ברמב"ם<sup>11</sup>). ובדורנו נשיא דורנו כ"ק מו"ח אדמו"ר.

ובפרט לאחרי ש„תחזור הנבואה לישראל“<sup>12</sup>, שהיא „הקדמת משיח“<sup>12</sup> – הנבואה שתהי' אצל משיח צדקנו (ש„נביא<sup>13</sup> גדול הוא קרוב למשה רבינו“), ואמרו חז"ל<sup>14</sup> ש„גואל ראשון (משה) הוא גואל אחרון“, ובכל דור ודור ישנו אחד הראוי לזה – לכן צריכים לדעת בתור הלכה גם בזמן הזה (עוד קודם הגאולה), שישנה המציאות דגילוי הנבואה (אצל משיח עוד לפני הגאולה), כמעין והתחלת („יועציק כבתחלה“) שלימות גילוי הנבואה לאחרי הגאולה. היינו, שאין זה חידוש שיתחדש רק לאחרי הגאולה, אלא שההתחלה בזה נפעלת עוד קודם בבחי' „יועציק כבתחלה“, ולכן כותב זאת הרמב"ם בספר ההלכות שלו (ובפרט שהרמב"ם כותב בספרו גם את ההלכות הנוגעות לימות המשיח, גם – ההקדמה לזה).

ע"פ הנ"ל יובן החידוש דדורות האחרונים בכלל ובפרט דדורנו זה



ובפרט בזמן זה, שע"פ הכרזת והודעת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו כבר סיימו הכל, וע"פ כל הסימנים אוחזים כבר ברגעים האחרונים לפני הגאולה.

. . . ישנה השלימות דיפוצו מעינותיך חוצה בכל קצוי תבל, ובאופן המובן בשכל בני אדם, אפילו של זה הנמצא בחוצה שאין חוצה הימנו, וגם – תרגום פנימיות התורה ותורת החסידות בלשון עם ועם [רוסית, וכיו"ב] ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאופן דהולך ומוסיף ואור, עד לימים האחרונים – שנדפס גם (ספר התניא, תושב"כ דחסידות<sup>15</sup>) ב"ברייל", הכתב עבור "סגי נהור" ר"ל (כמדובר לעיל<sup>16</sup>).

וע"פ ההכרזה הנ"ל דכ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר סיימו את כל עניני העבודה, כולל העבודה דרבותינו נשיאינו כ"שופטיך" ו"יועציק" עד היום הזה, ו"אכשור דרי"<sup>17</sup> כפשוטו – מובן, שכבר הגיע הזמן ד"ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציק כבתחלה" בתכלית השלימות (ואין צריכים לשוטרים, כיון שכבר הכל מבורר), לאחר הטעימה וההתחלה בזה ע"י רבותינו נשיאינו<sup>18</sup>.

מזה מובן הלימוד לכל או"א בעמדנו בשבת פרשת שופטים בדורנו זה ובפרט בזמן האחרון, הרגעים האחרונים דהגלות – שצריכה להיות עבודה בהתאם מדה כנגד מדה למצב הגאולה:

לפרסם אצל עצמו ואצל כל אלו שאפשר להגיע אליהם – שצריכים לקבל על עצמם ולקחת על עצמם (ביתר חוזק) את ההוראות והעצות ד"שופטיך" ו"יועציק" שבדורנו – "מאן מלכי רבנן"<sup>19</sup> בכלל, ובפרט נשיא דורנו – הבא בהמשך לרבותינו נשיאינו שלפניו – שופט דורנו ויועץ דורנו ונביא דורנו,

וכציווי התורה הנ"ל<sup>9</sup>: "נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודיבר אליהם את כל אשר אצונו", "אלוי תשמעון"<sup>20</sup>, וכפס"ד הרמב"ם הנ"ל, שאם יש לאחד המעלות והשלימויות שצריכים להיות לנביא והוא מראה אותות ומופתים – כפי שראו ורואים בהמשך קיום

ברכותיו אצל נשיא דורנו – הרי „אין אנו מאמינים בו מפני האות לבדו כו' אלא מפני המצוה שצוה משה בתורה ואמר אם נתן אות אליו תשמעון“, עי"ז ש„יאמר דברים העתידיים להיות בעולם ויאמנו דבריו“<sup>21</sup> (כפי שראו זאת אצל כ"ק מו"ח אדמו"ר),

ויתירה מזו: „נביא שהעיד לו נביא אחר שהוא נביא – כפי שהוא בנוגע לנשיא דורנו, ונמשך בדור שלאחריו ע"י תלמידיו כו' – הרי הוא בחזקת נביא ואין זה השני צריך חקירה“<sup>22</sup>; וצריכים לציית לו תיכף ומיד עוד „קודם שיעשה אות“, ו„אסור לחשוב אחריו ולהרהר בנבואתו שמא אינו אמת ואסור לנסותו יותר מדי כו' שנאמר<sup>23</sup> לא תנסו את ה' אלקיכם כאשר נסיתם במסה כו' אלא מאחר שנודע שזה נביא יאמינו וידעו כי ה' בקרבם ולא יהרהרו ולא יחשבו אחריו כו“<sup>22</sup>, כיון שמאמינים בדברי הנביא, לא משום שאלו דבריו של הנביא, אלא משום שאלו דברי הקב"ה ע"י נביא זה!

. . . ישנה ההוראה כנ"ל, שצריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקב"ה בחר ומינה בעל-בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה„שופטיך“ ו„יועציך“ ונביא הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני וכל האנשים דדור זה, בכל עניני תורה ומצוות, ובנוגע לחיי והנהגת היום יום הכללית, גם ב„בכל דרכיך (דעהו)“ ו„כל מעשיך (יהיו לשם שמים)“<sup>24</sup>,

עד – הנבואה העיקרית – הנבואה<sup>25</sup> ש„לאלתר לגאולה“ ותיכף ומיד ממש „הנה זה (משיח) בא“<sup>26</sup>.

. . . וע"י הקבלה וקיום ההוראות ד„שופטיך“ ו„יועציך“ שבדורנו – נעשה עי"ז גופא מעין והתחלת קיום התפלה<sup>27</sup> „השיבה שופטינו כבראשונה ויועצינו כבתחלה“ בגאולה האמיתית והשלימה, במכ"ש מ„סוף מעשה במחשבה תחלה“<sup>28</sup>, עאכ"כ שזה כבר גם בדיבור („ניב שפתיים“, ענין הנבואה), כנהוג לאחרונה לבטא את הדברים בדיבור, כולל ובמיוחד – שהנה הנה באה הגאולה.

– ועפ"ז ישנו גם מענה על השאלה ששואלים על כך שמדברים לאחרונה שהגאולה באה תיכף ומיד ממש – לכאורה: כיצד זה יכול לעבור ולהצליח בצורה חלקה כל כך; כיצד יגיבו בני הבית על זה, ומה יאמר העולם על כך?! והמענה הוא, שאילו עניני הגאולה היו חידוש, אולי הי' מקום לשאלה; אבל היות והגאולה אינה חידוש דבר, אלא כל עניני הגאולה התחילו כבר ("כבתחלה") וכבר נמשכו ונתקבלו בעולם הזה הגשמי התחתון שאין תחתון למטה ממנו (בבחי' "ויועצוך כבתחלה") – לא יהי' פלא כאשר הגאולה באה תיכף ומיד ממש!



**לעילוי נשמת**

הרה"ח הרה"ת ר' משה ע"ה  
בן הרה"ג הרה"ח הרה"ת ר' דובער הי"ד לברטוב  
נפטר ביום ו' ה' אלול ה'תשס"ה  
ת. נ. צ. ב. ה.

**ולזכות**

זוגתו מרת ברכה תחי'  
לאריכות ימים ושנים טובות עד ביאת גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

\*

**נדפס ע"י ידידיהם**

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

## לעילוי נשמת

ר' ציון בן ר' יוסף ע"ה

### יעקובוב

יצא מאחורי מסך הברזל

ובהשגחה פרטית נפלאה

קבע את משכנו בשכונת

כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו

נהנה מיגיע כפיו

ועל ידי חנותו

עזר בצינעא ובסתר

לקטן ולגדול

אב מסור למשפחתו

זכה להקים דור ישרים מבורך

נפטר ביום ו' ערב שבת קודש

ו' אלול שנת ה'תשפ"ב

ת. נ. צ. ב. ה.

(מנוסח המצבה)

\*

### נדפס ע"י ידידיו

משפחות שגלוב, חיימסון, צייטלין, לייט,  
אבוקסיס, ציפל, דרואין, ליבליך, לולוין ועטי'  
שיחיו

הי' שותף בהפצת עניני "משיח וגאולה"!!!  
להקדשות ולפרטים נוספים:  
טל.: 753-6844 (718) או 934-7095 (323)  
אימייל: info@torah4blind.org

Be A Partner  
In Spreading *Inyonei Moshiach U'geula!!!*  
To Dedicate This Publication  
In Honor Of Your Family Or A Loved One  
For More Info. Call:  
(718) 753-6844 or (323) 934-7095  
or email: info@torah4blind.org

For this and other books on Moshiach & Geulah, go to:

<http://www.torah4blind.org>

**To DEDICATE AN ISSUE IN HONOR OF A LOVED ONE, CALL (323) 934-7095**